

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבֵּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָהּ,
מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכֶם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כָבוֹד
אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֶת, הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֶתִי,
נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵס בְּכָל
קִצְרֵי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב
הַיְּהוּדִי וְחֲסִיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחָה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמְּפָרֵס, מוֹרֵנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה. וּמַצֵּד אִמּוֹ הַצִּדִּיקָה
הַמְּפָרֵסֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנֶכֶד לְהָרַב
הַקָּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוֹשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח
אֲבִידָּהּ וְאִמָּהּ וְתִגַּל יוֹלְדֶתָּהּ. עֲטֶרֶת זָקִנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכְוֹתָם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לַחֲזוֹת בְּנֵעַם ה' פָּנִים
אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

**1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

מאנסי

**34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888**

היכל הקודש

בלומינגטון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיוזק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

נִסְכֵּי עוֹלָם יִהְיֶה צְדָקָה

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נָשָׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר יֵשֵׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֵבוּת נְעִימוּת, יְדִידוּת, זֵיו הָאֲדָרַת שְׂכִינַת אֱלֹהֵי תִּפְרָדָה, וְהַחְדִּיר בְּרַבּוּת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמִזְכָּקַת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקִרְבֵּי אֱלֹפֵי נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשָׁכּוּלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֱמֵתִי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוּת וּבִפְשִׁיטוּת, מְסֵר נִפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כָּל יְמֵי חַיָּיו, רַבִּים הָשִׁיב מַעֲוֹן וְקִרְבָּם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הַעֲמִיד תַּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחֲבֵר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפֵּר 'שְׁפַת הַנַּחֲל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקִבֵּץ וְלָקַט סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבָּדִים מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"ן מִבֶּרֶסְלֵב, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"נ"ת - זְכוּתָם יִגְוֹ עָלֵינוּ. וְהִפְיָצָם בְּכָל קִצְוֵי תִּבְל, וּבִפְרָטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהֵחִיו אֲלֵפִים וְרַבּוּת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֹאשֵׁנוּ, נֹר תִּפְאֶרֶתָנוּ, הַמִּלְאָה הַנֶּצֶחַ עַל רֹאשׁ דְּרָדָה, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה דְּרָדָה וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת מוֹרָנוּ וּמְאוּרָנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵלָה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאִי וּבַעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יִגְוֹ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּחֵד קְטִירָא אֲתִקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה
לְהַתְלוֹנוּ בְּצֵל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֶדֶן
י"ז שְׁבָט תשע"ה

תִּהְיֶה נִשְׁמַתוֹ הַקָּדוֹשׁ צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיר קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפ'שטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

איך האב א נאמען געגעבן דעם ספר "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", ווייל דער הייליגער ספר לקוטי מוהר"ן עפֿנט אויף די מויל צו רעדן צום אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תרומות א, ג): "סתם חרש - שאינו שומע ואינו מדבר", טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן 8) פארנוואס רעדט א מענטש נישט צום אייבערשטן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפער. אבער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקוטי מוהר"ן - ווערט "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", די ליפן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

איך אין די ווארט 'שְׁפָתַי' איז דא די ווארט 'שְׁפָת' ווייל דאס איז געבויט אויפן הייליגן ספר "שְׁפָת הַנַּחֲל" און אינעם אות יו"ד איז מרומז מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מיין נפש, רוח וגשמה. איך זאל זיך נישט דארפן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לו, כב)

(לשון רבנו, זכרנו לברכה)

תַּהֲמֹת וּבְסִימוֹ, יִרְדּוּ בְּמִצּוֹת וְכו'.

(שמות ט"ו).

א בִּי עֶקֶר הַחַיִּית מִקְבְּלִין מִהַתְּפִלָּה דִּי גִאנְצֵעַ

לַעֲבֹן בְּאִקּוּמִט

מֵעַן פֿון דִּאוּוּעֵנען צום

אִיבֶּעֶרשְׁטֵן, כְּמוֹ

שְׁכָתוֹב אַזוֹי וְוִי עֵס

שְׁטִיט אִין פֿסוּק (תהלים

מ"ב): 'תְּפִלָּה לְכָל חַי'

[דאס איז מִיין תְּפִלָּה

צום אִיבֶּעֶרשְׁטֵן וואס

הִיט מִיין לַעֲבֹן], דֵּער

רַבִּי טִיטשט נאך א

טִיטש, 'תְּפִלָּה לְקַל'

מִיט דַעם וואס אִיךְ

דאווען צום אִיבֶּעֶרשְׁטֵן,

ווערט מִיר אַנטְפֿלעקט

- 'חַי' ווער עֵס געבט

מִיר לַעֲבֹן, אַז מִיין לַעֲבֹן

קומט פֿונעם אִיבֶּעֶרשְׁטֵן;

דורךדעם וואס מֵעַן

בַּעַט דַעם אִיבֶּעֶרשְׁטֵן

אויף יַעֲדֵעַ זאך,

דעמאלט ווען עֵס גִיט

אַרִיבֶּער שווערע טעג, שווערע פֿראַבלעמען

- האט מֵעַן זיך וואו צו ווענדן, מֵעַן שפֿירט

זיך מער קיינמאל נישט אליין אין לַעֲבֹן. ווי

מער מֵעַן רעדט צום אִיבֶּעֶרשְׁטֵן, אלץ מער

ווערט אַנטְפֿלעקט אַז דֵּער אִיבֶּעֶרשְׁטֵער

געפֿינט זיך שטענדיג מִיט מִיר און ער

געבט לַעֲבֹן פֿאַר מִיר און פֿאַר דִּי גִאנְצֵעַ

וועלט.

וּבְשִׁבִּיל זֶה און דערפֿאַר וואס תְּפִלָּה איז

אַזוֹי גרויס, אַז דורךדעם ווערט

ט

(לשון רבנו, זכרנו לברכה)

תַּהֲמֹת וּבְסִימוֹ, יִרְדּוּ בְּמִצּוֹת

וְכו' (שמות ט"ו).

א בִּי עֶקֶר הַחַיִּית מִקְבְּלִין

מִהַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב

(תהלים מ"ב): "תְּפִלָּה לְאֵל חַי".

וּבְשִׁבִּיל זֶה צָרִיד לְהַתְּפִלָּל

בְּכָל כַּחוֹ, בִּי בְּשִׁמְתְּפִלָּל בְּכָל

כַּחוֹ וּמִכְנִים כַּחוֹ בְּאוֹתִיּוֹת

הַתְּפִלָּה, אַזוֹי נִתְחַדֵּשׁ כַּחוֹ שָׁם,

בְּבַחֲנִית (איכה ג): "חֲדָשִׁים

לְבָקָרִים (רַבָּה אַמוּנָה)" וְכו'.

בִּי אַמוּנָה הִיא תְּפִלָּה, כְּמוֹ

שְׁכָתוֹב (שמות י"ז): "וַיְהִי יָדָיו

אַמוּנָה", תַּרְגוּמוֹ: 'פֿרִישֵׁן

בְּצִלֹּ:

אַנטְפֿלעקט אַז דֵּער אִיבֶּעֶרשְׁטֵער געבט

לַעֲבֹן - צָרִיד לְהַתְּפִלָּל בְּכָל כַּחוֹ דִּאָרְף מֵעַן

דאווענען מִיט דִּי גִאנְצֵעַ כַּח. דאס מיינט,

מֵעַן זאל אינזין האבן דאס דאווענען,

צובינדן דִּי מַחְשְׁבָה

צום דיבור. בִּי

בְּשִׁמְתְּפִלָּל בְּכָל כַּחוֹ

ווייל ווען מֵעַן

דאווענט מִיט דִּי גִאנְצֵעַ

כַּח [מֵעַן האט אינזין

דאס [דאווענען],

וּמִכְנִים כַּחוֹ בְּאוֹתִיּוֹת

הַתְּפִלָּה און מֵעַן

בְּרַענְגט אריין דִּי כַּח

אין דִּי ווערטער וואס

מֵעַן דאווענט, דִּי 'כַּח'

מיינט מֵעַן דִּי 'מַחְשְׁבָה'

- אַזוֹי נִתְחַדֵּשׁ כַּחוֹ שָׁם

ווערט באנייט דִּי

מַחְשְׁבָה, בְּבַחֲנִית אַזוֹי

ווי עֵס שְׁטִיט אִין

פֿסוּק (איכה ג, כג): 'חֲדָשִׁים

לְבָקָרִים' דִּי חֲסִידִים

פֿונעם אִיבֶּעֶרשְׁטֵן

באנייען זיך יעדן

אינדערפֿרי ('רַבָּה אַמוּנָה') גרויס איז

דיין באגלייבטשאפט וכו', דו ביסט

באגלייבט צו מקיים זיין אלעס וואס דו

האסט צוגעזאגט; טיטשט דער רבי בִּי

אַמוּנָה הִיא תְּפִלָּה אַמוּנָה איז תְּפִלָּה, כְּמוֹ

שְׁכָתוֹב אַזוֹי ווי עֵס שְׁטִיט אִין פֿסוּק (שמות

י"ז, יב): 'וַיְהִי יָדָיו אַמוּנָה' משה רבינו'ס

הענט זענען געווען אויסגעשפֿרייט מִיט

אַמוּנָה, תַּרְגוּמוֹ זאגט דער תַּרְגוּם: 'פֿרִישֵׁן

בְּצִלֹּ' אויסגעשפֿרייט צום אִיבֶּעֶרשְׁטֵן

שִׁבְטִי אֲנִי יַעֲדֶה שִׁבְטִי מְעוֹרֵר טוֹט אוֹיְפוֹעֵקֶן
בְּתַפְלָתוֹ מִיֵּט זֵיין דֹּאווענען בַּח מוֹלֹז דִּי כַח
פֿון זֵיין מִזֵּל שִׁבְשֻׁנִּים עֶשֶׂר מוֹלֹזֹת פֿון דִּי
צוועלף פֿלאנעטן, וְהַמּוֹלֹז אֲנִי דִּי מִזֵּל מֵאִיר
לְמַטָּה טוֹט אַראַפֿשיינען

אויף אונטן וּמִגְדָּל
הַצִּמְחֹת אֲנִי הַעֲלֵפֶט
בְּגִשְׁמִיּוֹת אֲנִי אֶלֶס זֶאל
וואַקסן גוט, אֲנִי אֲזוּי
וואַקסן זײַ וְשֹׁאֵר דְּבָרָיו
הַצִּרְיָכִים אֲלִי אֲנִי אֲזוּי
אויף אַלֶּע אַנְדֶּערע
זאָכן וואס דאַרפֿן
אַנקומען צו אים
באַקומען כַּח פֿון דַּעם
מִזֵּל דוֹרֵךְ זֵיין תַּפְלָה.

דַּעַרְפֵּאָר גַּעפִּינען מִיר
אַלֶּע סָאָרְטֵן

נִסְחָאוֹת; אֲשַׁכְנִי־שֵׁשׁ נִסְחָה, סִפְרֵי־שֵׁשׁ
נִסְחָה, יַעֲדוֹת הַמְּזוֹרָח נִסְחָה, אֲנִי יַעֲדֶער
מַעֲנִשׁ צִיט זִיךְ צו זֵיין שׁוֹרֵשׁ, אֲנִי עַס אִיז
נִשְׁט רִיכְטִיג צו זָאגן אֲנִי אַלֶּע דַּאָרְפֵּן
דֹּאווענען אויף אִיין נִסְחָה, נִאָר יַעֲדֶער
דֹּאווענט לױט ווי עַס צִיט אִים צו זֵיין
שׁוֹרֵשׁ, צו זֵיין טִיר אֲנִי טױער וואס פֿירט
אִים צום אֵיבערשטן, אֲנִי דַּעַרְפֵּאָר הָאָט
דַּעַר רַבִּי גַעזאָגט פֿאַר דִּי פֿרִישֶׁע מִקְוֵרִים
אַז אַלֶּע זָאלן בִּלְיִיבן מִיט זֵייער נִסְחָה, דַּעַר
רַבִּי הָאָט נִשְׁט גַעוואָלט מִעַן זֶאל בִּיטֵן
דִּי נִסְחָה, ווייל יַעֲדֶער אֵינער הָאָט זֵיין
טױער אֲנִי טִיר וואו זֵינע תַּפְלוֹת גִּייען
אַרױף.

וְזֶה פֿרױשׁ אֲנִי דָאָס אִיז וואס שְׁטִיט אִין
פֿסוק (בְּמִדְבָּר כ"ד, יז): 'דִּרְךָ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב'
עַס וועט אויפֿקומען א שְׁטערן פֿון יַעֲקֹב,

מִיט תַּפְלָה; זַעט מִעַן אֲנִי דַּעַר פֿסוק וּפֿוט
אַן תַּפְלָה - 'אַמוֹנָה', ווייל אַמוֹנָה אֲנִי
תַּפְלָה זַענען אֵינעס, דָאָס זאָגט דַּעַר פֿסוק
'רַבָּה אַמוֹנָתְךָ' אֲנִי מִעַן דֹּאווענט בְּכַח,
מִעַן לֵייגט צו דִּי

מַחֲשָׁבָה - 'חֲדָשִׁים
לְבָרִים' באַקומט מִעַן
נֵייעַ מוֹחִין, מִעַן הוִיבט
אַן מַעַר אֲנִי מַעַר שְׁפִירן
אַז דַּעַר אֵיבערשטער
פֿירט אַלֶּעס.

תַּפְלָה בְּכַח מֵינֶט דַּעַר
רַבִּי- מִעַן זֶאל מִקְשֶׁר זֵיין
דִּי מַחֲשָׁבָה צום דִּיבור,
מִעַן זֶאל אֵינזין הָאָבן
וואס מִעַן דֹּאווענט,
נִשְׁט דָאָס שְׁרִיעֵן מִיט
אֵינטערעסאַנטע קוֹלוֹת

אַן מֵאָכן אֵינטערעסאַנטע תְּנוּעוֹת, ווייל
אױב מִעַן הָאָט נִשְׁט אֵינזין וואס מִעַן בַּעַט,
מִעַן הָאָט נִשְׁט אֵינזין דִּי אוֹתִיּוֹת הַתַּפְלָה,
אִיז אֲפִילוֹ מִעַן שְׁרִיט אֲנִי מִעַן שְׁאָקֶלֶט זִיךְ
מִיט אֵינטערעסאַנטע תְּנוּעוֹת - אִיז דָאָס
נִשְׁט קֵיין תַּפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, ווי עַס דַּאָרְף צו
זֵיין].

ב וְדַע אֲנִי וויסן זאַלסטו שֵׁשׁ שָׁנִים עֶשֶׂר
שְׁבָטִים אֲנִי עַס אִיז דָא צוועלף
שְׁבָטִים, אֲנִי זֵי זַענען בְּנֵגֶד שָׁנִים עֶשֶׂר
מִזֵּלֹת אַנטקעגן דִּי צוועלף פֿלאנעטן (תַּקֵּן
יח, וּבְתַקֵּן כא) וְכֵן שִׁבְטִי וְשִׁבְטִי אֲנִי יַעֲדֶה שִׁבְטִי
יֵשׁ לֹא נִסְחָה מִיַּחֲדָת הָאָט זֵיין סִפְעִיעֵלֶע
נִסְחָה וואס עַר הָאָט מִקְבֵּל גַּעווען פֿון
יַעֲקֹב אֲבִינִי, וְיֵשׁ לֹא שְׁעַר מִיַּחֲדָת אֲנִי א
בֹּאוּנְדֶּערע טױער לְבָנִים דִּרְךָ שָׁם תַּפְלָתוֹ
וואו זֵינע תַּפְלוֹת גִּייען אַרײַן דַּאָרט, וְכֵן

דאס מיינט מען די אידן, 'וְקָם' און עס וועט אויפֿשטיין 'שָׁכַם מִיִּשְׂרָאֵל' א רוט פון די אידן; טייטשט דער רבי 'וְקָם' די ווארט 'וְקָם' זיך בחינת עמידה איז די

מיט די נוסח פון זיין שבת, 'דָּרַךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב', ווערט ערוועקט די כח פון די שטערן וואס מאכט וואקסן אלעס וואס איז אנגעהאנגען אין איר, 'מִיַּעֲקֹב' וואס יעקב איז אנטקעגן אלע תפלות, ווייל אין יעקב זענען שוין נכלל אלע שבתים].

וְזֶה שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְכוּנָם לְבָרָכָה און דאס איז וואס די הייליגע חכמים זאגן (פסחים ק"ח.): 'קָשִׁין מִזִּנְיָתוֹ' עס איז שווער צו געבן פרנסה פארן מענטש - 'בְּקָרִיעַת יָם סוּף' אזוי ווי קריעת ים סוף, 'וְקָשָׁה' און אזוי

אויף איז שווער 'וְזִנְיָה' דאס טרעפן א שידוך און האבן שלום בית - 'בְּקָרִיעַת יָם סוּף' אזוי ווי קריעת ים סוף, וכו' (סוטה ב.). דער רבי גייט דא אנטפלעקן א געוואלדיגע סוד; וואס איז פֿשט אין דעם אז די צוויי זאכן 'חֲתוּנָה הָאֲבָן' און 'פֿרִנְסָה' - איז שווער אזוי ווי שפאלטן די ים סוף? בי תים סוף נקרא ווייל ווען דער אייבערשטער האט געמאכט די גרויסע

בֹּכֵב מִיַּעֲקֹב וְקָם שָׁכַם מִיִּשְׂרָאֵל". 'וְקָם' — זיך בחינת עמידה, בחינת תפלה. כְּשֶׁשָׁכַם מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהַתְפַּלֵּל, עַל־דִּי־זֶה מַעֲוֹרֵר בֹּכֵב, וְהַבֹּכֵב הוּא דוֹרֵךְ וּמַכָּה הַדְּבָרִים שִׁיגְדֵּל, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ, וְכוּנָם לְבָרָכָה (בראשית-רבה, פרשה י'): 'אִין לָךְ עֵשֶׂב מִלְמַטָּה שְׂאִין לוֹ בֹּכֵב וּמִלְאָד מִלְמַעְלָה, שְׁמַכָּה אוֹתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ: גְּדֹל!'.
וְזֶה שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ, וְכוּנָם לְבָרָכָה (פסחים ק"ח.): 'קָשִׁין מִזִּנְיָתוֹ בְּקָרִיעַת יָם סוּף וְקָשָׁה וְזִנְיָה' [בְּקָרִיעַת יָם סוּף] וְכוּ' (סוטה ב.). בִּי תִים סוּף נִקְרָע לְשָׁנִים־עֶשְׂרִי קָרָעִים, כְּנֻגָּד

טוט טרעטן ומכּה הדברים שִׁיגְדֵּלוּ און טוט האקן אויף די גראזלעך זיי זאלן וואקסן, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ, וְכוּנָם לְבָרָכָה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (בראשית-רבה, פרשה י, סימן ו'): 'אִין לָךְ עֵשֶׂב מִלְמַטָּה' עס איז נישטא קיין גראז דא אויף די וועלט, 'שְׂאִין לוֹ בֹּכֵב וּמִלְאָד מִלְמַעְלָה' וואס האט נישט קיין באזונדערע שטערן און א מלאך אויבן אין הימל

זעלבע ווארט פון 'עמידה', 'וְקָם' טייטשט אויפֿשטיין, און 'עמידה' טייטשט בחינת תפלה און די ווארט 'עמידה' איז מרמז אויף תפלה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות י:): 'אִין עמידה אלא תפלה' די ווארט עמידה מיינט תפלה, דאס מיינט צו זאגן, כְּשֶׁשָׁכַם מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהַתְפַּלֵּל וְעַתָּה אִיד שְׁטַעלֵט זיך דאנוועגן מיט די נוסח פון זיין שבת על ידי זיך מעורר בֹּכֵב דורכדעם ווערט אויפֿגעוועקט די שטערן, וְהַבֹּכֵב הוּא דוֹרֵךְ און די שטערן

נס און געשפאלטן די ים סוף, האט ער עס געשפאלטן לשנים עשר קרעים אויף צוועלף שפאלטענס, פארנוואס האט דאס געדארפט זיין אין צוועלף שפאלטענס?

בנגד שנים עשר שבטים
אנטקעגן די צוועלף שבטים, וואס יעדע שבט האט זיין נוסח התפלה, וואס דורך די תפלות פון די אידישע קינדער, די צוועלף שבטים וואס האבן געשריגן צום אייבערשטן יעדער אויף זיין וועג - דורכדעם איז געשען די גרויסע נס (פרקי דרבי אליעזר, מב; עין תקון כ"א נט.)

און אזוי אויך ווען מען דארף א שידוך און מען דארף פרנסה און עס איז דא קטרוגים אויפן מענטש, דארף דער מענטש טון וואס מען האט געטון ביי קריעת ים סוף, אסאך דאווענען צום אייבערשטן און אסאך שרייען צום אייבערשטן 'כקריעת ים סוף' אזוי ווי די אידן האבן געשריגן צום אייבערשטן ביים קריעת ים סוף.

יעצמ גייט דער רבי געבן צו פארשטיין פארנוואס די צוויי זאכן 'חתונה האבן' און 'פרנסה' - איז אנגעהאנגען אין 'תפלה'.

ובני ישראל בתפלתם ווען א איד דאווענט צום אייבערשטן גורמים זינא דקדשא בריה הוא ושכינתה ווערט אזוי ווי א שידוך צווישן דעם איד און דער

אייבערשטער, דער איד ווערט איינס מיטן אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ס"ח, ה): 'סלו' לויבט דעם אייבערשטן 'לרכב ערבות' וואס רייט אין די

הימלען פון ערבות, און דער הייליגער זוהר זאגט (פרשת תרומה קסה): 'רוכב' די ווארט 'רוכב' דא דקדשא בריה הוא מיינט מען דעם אייבערשטן, 'ערבות' און די ווארט 'ערבות' דא שכינתה מיינט מען די שכינה הקדושה, און פארנוואס ווערט די שכינה הקדושה אנגערופן מיט די

שנים עשר שבטים (פרקי דרבי אליעזר, מב; עין תקון כ"א נט.), **ובני ישראל בתפלתם גורמים זינא דקדשא בריה הוא ושכינתה, כמו שכתוב** (תהלים ס"ח): 'סלו' **לרכב ערבות** - 'רוכב', דא **דקדשא בריה הוא, 'ערבות', דא שכינתה, שנתערב בה כל הגוין.**

ולפי הוויג שגורם בתפלתו, בן זוכה לזיווג;

ווארט ערבות, וואס איז א לשון פון אויסמישן? שנתערב בה כל הגוין ווייל אין די שכינה וואס איז די מדה פון מלכות' - איז אויסגעמישט אלע קאלירן און אלע ספירות, די מדה פון מלכות האט אין זיך אלע ספירות; חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, און דאס איז די טייטש אין פסוק 'סלו' דורכדעם וואס מען דאווענט - מאכט מען א שידוך - 'לרכב' צווישן דעם אייבערשטן וואס ווערט אנגערופן 'רוכב' און די שכינה וואס ווערט אנגערופן 'ערבות'.

ולפי הוויג שגורם בתפלתו און לויט וויפיל דער מענטש דאווענט און עס ווערט אן ענין פון א זיווג צווישן דעם אייבערשטן און די שכינה - בן זוכה לזיווג אזוי איז ער אויך זוכה - מדה בנגד מדה

- צו טרעפן זיין שידוך, און אויב האט ער שוין א שידוך - וועט ער האבן שלום בית, (וואו מען רעדט דא פון טרעפן די זיווג, מיינט מען אויך דאס האבן שלום בית, וואס דאס איז די באדייט פון א זיווג).
והתפלל און דאס דאווענען הם שתיים עשרה נסחאות, לפיכך הוויג בקריעת ים-סוף שהם שנים-עשר.
וְגַם יִשְׂרָאֵל מִפְּרָנְסִים לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים בַּתְּפִלָּתָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם ק"ה): "וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק", וְחֹק לְשָׂנֵא דְמוֹזְנָא הוּא' (ביצה ט"ו), 'וַאֲזַי עֲמִידָה אֱלֹא תַפְלָה' (ברכות ו:).
וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים צ"ט): "שְׁמָרוּ עֲדֹתָיו וְחֹק נֶתֵן לָמוֹ" — 'עֲדוֹת' זֶה תַּפְלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם קכ"ב): "שְׁבַמִּי יְהִי עֲדוֹת לְהַדוֹת גְּעוּוֹאֲרָן אויף צוועלף דורך די תפלות פון די צוועלף שבטים.
אֲזַזִּי אויך איז די פרנסה פונעם מענטש אנגעהאנגען אין תפלה, ווייל וְגַם יִשְׂרָאֵל מִפְּרָנְסִים לְאַבְיָהֶם בַּתְּפִלָּתָם ווען מען דאווענט צום אייבערשטן איז דאס אזוי ווי מען געבט פרנסה כביכול פארן אייבערשטן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֲזַזִּי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ק"ה, י'): "וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק" [און ער האט אַוועק געשטעלט דעם בונד פאר יַעֲקֹב, אַלֶּס א געזעץ], טייטשט דער רבי, די הייליגע חכמים זאגן: 'חֹק' די ווארט 'חֹק' 'לְשָׂנֵא דְמוֹזְנָא הוּא' איז א לשון פון שפיז (ביצה ט"ו), און די הייליגע חכמים זאגן:

'וַאֲזַי עֲמִידָה אֱלֹא תַפְלָה' (ברכות ו:) די ווארט 'עֲמִידָה' מיינט תפלה; און ווען יַעֲקֹב, דאס מיינט מען דער איד - 'וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב' שטעלט זיך דאווענען, דורךדעם - 'לְחֹק' איז מען מפרנס דעם אייבערשטן, אויך זאגט דער הייליגער זוהר (פרשת פנחס רכו:): מען טאר נישט עסן פארן דאווענען, 'כִּי מִלְכָּא יִיכּוֹל בְּקֻדְמִיתָא' ערשט דארף דער קעניג באקומען פרנסה, 'וּלְבָתֵּר יִיכּוֹלֵן עֲבָדוֹי' און נאכדעם קענען מיר באקומען פרנסה, עיין שם; זעט מען פון דעם אז ווען מען דאווענט - איז מען מפרנס כביכול דעם אייבערשטן.
יַעֲצֵז גייט דער רבי ברענגען א ראַי' אז לויט ווי מען דאווענט באקומט מען פרנסה. וְזֶה פְּרוּשׁ און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים צ"ט, ו:): "שְׁמָרוּ עֲדֹתָיו וְחֹק נֶתֵן לָמוֹ" [ווי האבן געהיטן זיינע עדות, און דער געזעץ וואס ער האט געגעבן צו זיין, טייטשט דער רבי, 'עֲדוֹת' די ווארט 'עֲדוֹת' - זֶה תַּפְלָה מיינט אויך תפלה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֲזַזִּי ווי עס שטייט אין פסוק (שם קכ"ב, ד:): "שְׁבַמִּי קָה' די שבטים פונעם אייבערשטן, 'עֲדוֹת' וואס זענען עדות, 'לְיִשְׂרָאֵל' פאר די אידן, 'לְהַדוֹת לְשֵׁם ה'' צו לויבן דעם נאמען פונעם אייבערשטן; זעט מען פון דעם אז די ווארט 'עֲדוֹת' האט א שייכות מיט

לויבן און דאווענען צום אייבערשטן, נאך און נאך א רא' אז 'עדות' איז מרמז אויף 'תפלה', אמרו חכמינו זכרונם לברכה ווייל די הייליגע חכמים זאגן (שבועות ל):

וזה און דאס איז וואס חכמינו זכרונם

לברכה זאגן: 'קשין

מוזנותיו' עס איז שווער

צו געבן פרנסה פארן

מענטש - 'בקריעת ים

סוף' אזוי ווי קריעת ים

סוף, הינו דאס מיינט צו

זאגן מוזנות נתחלק

לשנים עשר שבילים די

פרנסה איז אנגעהאנגען

אין תפלה וואס ווערט

צוטיילט אויף צוועלף,

אזוי ווי עס איז געווען

ביים שפאלטן דעם ים

סוף, וואס די ים איז

צוטיילט געווארן לפי

שנים עשרה שבטי קה

לויט די צוועלף

שבטים, וואס דאס איז

מרמז אויף די צוועלף גסחאות פון תפלה;

ווייל לויט ווי סאך כח דער מענטש לייגט

אריין אין תפלה - אזוי איז ער ממשיך צו

זיך זיין פרנסה.

וצריך לזה זכות גדול און מען דארף

האבן צו דעם א גרויסע זכות

שיזכה אדם אז דער מענטש זאל זוכה זיין

להעלות תפלתו ארויפצוטראגן זיינע

תפלות דרך שער דרך די טויער השיך

לשבט וואס באלאנגט צו זיין שבט; א

מענטש דארף האבן א זכיה צו קענען

אפמאכן ביי זיך וואו איז מיין פלאץ?

וואס וויל איך? וואו געהער איך? וואס

לשם ה'". גם אמרו חכמינו,

זכרונם לברכה (שבועות ל): 'אין

עדות אלא בעמידה'; ועמידה

זה תפלה, שאנו מעידין על

אחרותו. וכפי שמפרנס לאביו

שבשמים בתפלתו, כן נותנין

לו פרנסתו. וזה: 'קשין

מוזנותיו בקריעת ים-סוף',

הינו מוזנות נתחלק לשנים-

עשר שבילים, לפי שנים-

עשרה שבטי יח.

וצריך לזה זכות גדול, שיזכה

אדם להעלות תפלתו

דרך שער השיך לשבטו.

'אין עדות אלא בעמידה'

ווען מען זאגט עדות

ביים בית דין דארפן

די עדות שטיין, און

אזוי ווי פריער געזאגט

ועמידה זה תפלה מיינט

די ווארט 'עמידה'

- 'תפלה', אזוי ווי

עס שטייט אין פסוק

(תהלים קו, ל): 'ויצמד

פינחס ויפלל', פנחס

איז אויפגעשטאנען

און געדאווענט. און

פארן וואס טאקע איז

'תפלה' אזוי ווי זאגן

'עדות'? שאנו מעידין

על אחרותו ווייל

מיטן דאווענען צום

אייבערשטן - איז דאס אזוי ווי מיר זאגן

עדות אז דער אייבערשטער אליין איז

אלעס, נאר ער פירט אלעס, ער מאכט

אלעס, ער טוט אלעס, וכפי שמפרנס

לאביו שבשמים בתפלתו און לויט וויפיל

פרנסה ער געבט פארן טאטן אין הימל

מיט זיין דאווענען - כן נותנין לו פרנסתו

אזויפיל געבט מען אים פרנסה. ווייל די

הייליגע חכמים זאגן (סוטה ח): 'במדה

שאדם מודד' ווי אזוי א מענטש פירט

זיך, 'בה מודדין לו' אזוי פירט מען זיך

מיט אים, און דאס פירט דער פסוק אויס,

'וחק נתן למו' און חק מיינט 'שפייו';

דאס איז די פראבלעם ביי רוב מענטשן, זיי ווייסן פשוט נישט וואס זיי ווילן און וואו זיי געהערן, א מענטש דארף ביי זיך אפמאכן 'וואס וויל איך? ווער בין איך?' און וואו געהער איך?

און אזוי וועלן זיינע תפלות אנקומען אין ריכטיגן פלאץ, און וויבאלד רוב מענטשן ווייסן נישט וואס זיי ווילן, און וואו זיי געהערן - ווייסן זיי נישט ווי אזוי צו דאווענען.

דער פראבלעם איז ביי

יונגע און אלטע, אנגעהויבן מיט בחורים און אזוי גייט עס ווייטער מיט אינגעלייט און עלטערע, זיי גייען פון איין פלאץ צום צווייטן פלאץ, פון איין גוטער איד צום צווייטן גוטער איד, זיי קענען זיך נישט צאמקלויבן און ביים סוף האבן זיי א פנים ווי די קעלבל וואס זייגט פון אפאר מאמעס וואס ווערט קראנק און קרעציג, מען לויפט צו איין פלאץ ווייל מען זעט אז דארט איז דא אסאך מענטשן - וויל מען דארט אריינשטעקן די קאפ, שפעטער גייט מען צו א צווייטע פלאץ ווייל דארט ציט עפעס אנדערש, און דער מענטש בלייבט ווייטער מיט זיינע פראבלעמען, ער קען זיך קיין עצה נישט געבן, ער געפינט זיך נישט זיין פלאץ אויף דער וועלט און דאס לאזט אים נישט דאווענען. ביז מען איז זוכה צו טרעפן דעם הייליגן רבי'ן וואס לערנט אונז פונקטליך וואס מיר האבן צו טון אויף די וועלט, און

לערנט אונז מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן און זיך מתבודד זיין, און דורך תפלה והתבודדות הויבט דער מענטש אן וועלן נאר איין זאך, מען הויבט אן וועלן נאר דעם

אייבערשטן.

וזה שאמר אבא בנמינ' און דאס איז וואס אבא בנמינ' האט געזאגט (ברכות ה:): 'כל ימי' אלע מיינע טעג 'ימי' אבא בנמינ' האב איך אכטונג געגעבן 'על שני דברים' אויף צוויי זאכן, 'על תפלת'

אויף מיינ דאווענען 'שתהא סמוך למטתי' עס זאל זיין נאנט צו מיינ בעט, און די צווייטע זאך 'ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום', אויף מיינ בעט עס זאל ליגן צווישן צפון זייט און דרום זייט. בפשטות זאגט רש"י, ער האט אכטונג געגעבן צו דאווענען אינדערפרי גלייך ביים אויפשטיין, און נישט געטון קיין ארבעט איידער ער האט דאווענט, דער רבי גייט דא צולייגן נאך א פשט, הינו בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אבא בנמינ' האט אכטונג געגעבן 'שתפלל' צו דאווענען דרך שער המטה שלו אויף די וועג וואס פירט צו די טויער פון זיין שבת, בי' יש' שנים עשר ממות ווייל עס איז פארהאן צוועלף שבתים, וכל אחד יש לו שער מיוחד און יעדע שבת האט א באזונדערע טויער, יעדע שבת האט זיין וועג ווי אזוי זיי דינען דעם אייבערשטן, והתפלל אויף דעם האט אבא בנמינ' געבעטן דעם

וזה שאמר אבא בנמינ' (ברכות ה:): 'כל ימי' הייתי מצטער על שני דברים: על תפלתי שתהא סמוך למטתי' - הינו בנ"ל, 'שתפלל דרך שער המטה שלו, כי יש שנים עשר ממות, וכל אחד יש לו שער מיוחד, והתפלל על שלא

אייבערשטן, על שלא תתרחק תפלתו ממטה שלו אז זיינע תפלות זאלן נישט דערווייטערט ווערן פון זיין שבת, די תפלות זאלן אנקומען וואו עס דארף אנצוקומען, די שורש פון די ווארט 'מטה' (בעט) איז די זעלבע שורש פון די ווארט 'מטה' א שבת; דאס טייטשט 'על תפילתי שתהא סמוך למטתי' די לשון פון 'מטה' זיין שבת.

וזה לשון מטה און

פארוואס האט אבא בנימין אנגעכאפט די לשון פון 'מטה' און נישט די לשון פון שבת? נאר ער האט געוואלט מרמז זיין נאך צוויי זאכן וואס זענען מרומז אינעם ווארט 'מטה'; זינג (שלום בית) און פרנסה, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן אויף שלום בית און אויף פרנסה; וואס די צוויי זענען זאכן אויף וואס מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן, ווייל די הצלחה פונעם מענטש איז אנגעהאנגען אין די צוויי זאכן, נאר מיט שלום בית און מיט פרנסה קען מען לערנען תורה בקדושה און מיט טהרה. אן חתונה האבן, און אזוי אויף אן שלום בית - קען מען נישט לערנען תורה בטהרה. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (יומא עב:): 'הלומד תורה בטהרה' דער וואס וויל לערנען תורה מיט ריינע מחשבות, 'נושא אשה' זאל חתונה האבן, 'ואחר כך לומד תורה' און אזוי וועט ער קענען לערנען תורה מיט ריינע מחשבות.

אזוי אויך דארף זיין שלום בית, ווייל אויב מען קריגט זיך האט מען נישט קיין שמירה. און די זעלבע איז מיט פרנסה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (אבות ב, ב): 'יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ' עס איז גוט פארן מענטש צו לערנען תורה און אויך האבן א פרנסה, 'שיגיע' משכחת עין' ווייל מיט די ביידע זאכן וועט ער נישט טון קיין עבירות; אויף די צוויי זאכן

האט אבא בנימין געבעטן זיין גאנץ לעבן, בי מטה ווייל די ווארט 'מטה' וואס איז די זעלבע שורש ווי די ווארט 'מטה' (בעט) - לשון זינג דאס איז א לשון וואס מען נוצט אויף חתונה האבן, וואו זעט מען אז 'מטה' איז א לשון פון חתונה האבן? במאמר הסמוך אזוי ווי מען זעט ביי די צווייטע זאך וואס ער האט אכטונג געגעבן, 'על מטתי שתהא נתונה' וכו' מיין בעט זאל ליגן צווישן דרום זייט און צפון זייט, ומטה הוא בחינת זינג וואס דאס איז מרמז אויף זינג, אזוי ווי די גמרא זאגט (דארת): 'כל הנותן מטתו בין צפון לדרום' דער וואס לייגט זיין בעט צווישן דרום און צפון - וועט זוכה זיין צו בנים זכרים, עיין שם. גם מטה אויף איז דאס ווארט 'מטה' וואס איז די זעלבע שורש ווי די ווארט 'מטה' (ווי דערמאנט פריער) - היא בחינת פרנסה מרמז אויף פרנסה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ויקרא כ"ו, כ): 'בשכרי לכם מטה לחם' נאך וועל

תּוֹרָה אֹנֶן סִי עֲשִׂירוֹת. וְיִיל חֲכָמִינוּ
זְכוּרֹנִם לְבִרְכָּה זֶאגֶן (פְּרָכּוֹת ה:): 'לֹא כָּל
אָדָם זֹכֶה לְשִׁתִּי שְׁלַחנֹת' נִשְׁט יַעֲדֵער
אִי זֹכֶה צו שְׁתִּי שְׁלַחנֹת, צו הָאבֶן סִי

תּוֹרָה אֹנֶן סִי רִיכְקִיט,

וְוֹהוּ אֹנֶן דָּאס אִיז

מְרוּמֵז אִינִי דִי ווערטער

וואס אבא בנִימִין

זאגט, נאך האב אִיך

געבעטן דעם

אייבערשטן: 'וְעַל

מִשְׁתִּי שְׁתֵּהא נְתוּנָה בֵּין

צָפוֹן לְדָרוֹם' אויף מִיין

פֶּעט עס זאל ליגן

צווישן צפון זייט און

דרום זייט, דאס הייסט

אז זיינע דורות זאלן

זוכה זיין צו זיין 'תְּלִמִידֵי חֲכָמִים' און

אויך האבן 'רִיכְקִיט'; 'וְעַל מִשְׁתִּי' - דאס

זענען זיינע קינדער און אייניקלעך,

'שְׁתֵּהא נְתוּנָה בֵּין צָפוֹן' - עס זאל ליגן

צווישן 'צָפוֹן' וואס ווייזט אויף רִיכְקִיט,

'לְדָרוֹם' - דאס ווייזט אויף תְּלִמִידֵי

חֲכָמִים, וְאָמְרוּ חֲכָמִינוּ וְכָרוֹנִם לְבִרְכָּה אֹזִי

ווי די הייליגע חֲכָמִים זאגן (בְּכָא בְּתָרָא כה:):

'הַרְוֵצָה לְהַחֲבִים' ווער עס וויל זוכה זיין צו

לַעֲרֵנָע - וְכֹ' זאל דאווענען צו דרום זייט

וועלט, 'הַרְוֵצָה לְהַחֲבִים' און ווער עס וויל

זיין רייד - וְכֹ' זאל דאווענען צו צפון

זייט וועלט, אויף דעם האט אבא בנִימִין

געבעטן אז זיין 'מְטָה' (זיינע קינדער)

וואס איז די זעלבע ווארט פון 'מְטָה' -

זאל ליגן צווישן (זאלן זוכה זיין) צפון

(צו זיין רייד) און דרום (און זיין תְּלִמִידֵי

חֲכָמִים).

עֵינֶק צַעֲבֵרֶעכֶן עֵינֶקֶער אָנְלֵאנֶער פֿון
ברויט, אִיך וועל אַוועק נַעמֶען דִי עֵסֶן],
זַעט מַען אַז 'מְטָה' וואס איז דִי זַעלְבֶּע
שׁוֹרשׁ ווי 'מְטָה' - אִיז מְרָמֵז אויף פֿרִנְסָה,

בִּי שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִשׁוֹת

ווייל אז מַען איז זוכה

אז די תְּפִלָּה זאל

אריינגיין צו די

ריכטיגע טויער פונעם

שְׁבֵט וואס ווערט

אַנגֶּערוּפֶן מְטָה, גִּרְמִין

וויג ווערט א זיווג פון

אייבערשטן מיט די

שְׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה,

וּמִפְּרָנִסִין און אויך איז

מַען מִפְּרָנִס אַבִּיהֶן

שְׁבַשְׁמִים, בְּנִ"ל אֹזִי ווי

אויבן אויסגעשמועסט, מִמִּילָא איז מַען

זוכה - מִדָּה כְּנֻגַּד מִדָּה - צו די צוויי זאכן

וואס ווערן אַנגֶּערוּפֶן מִטֵּן זַעלְבֶן נֶאמֶען,

'מְטָה' - לֶחֶם, און 'מְטָה' - זיווג. וואס די

צוויי זאכן זענען גַּעקִּנוּפֶט און גַּעבִּינֶדֶן,

אֹזִי ווי מַען זַעט אז די הייליגע חֲכָמִים

שְׁטַעלֶן צאם די צוויי זאכן צוזאַמען, אֹזִי

ווי די גְּמָרָא זאגט 'קִשָּׁה ווִיגֶן' עס איז

שְׁווער דאס טרעפֿן א שידוך און האבן

שְׁלוֹם בֵּית, 'קִשָּׁין מוֹזוֹנִתִּיו' און אֹזִי אויך

איז שְׁווער צו געבן פֿרִנְסָה פֿאַרן מַענטֿש

וְכֹ' - [בְּקִרְיַעַת יָם סוּף], און די צוויי זאכן

זענען אַנגֶּעהאַנגֶען אין תְּפִלָּה, וואס איז

אֹזִי ווי קִרְיַעַת יָם סוּף.

גַּם הַתְּפִלָּל נאך האט אבא בנִימִין גַּעבֶּעטן

דעם אייבערשטן עַל שְׁבֵטוֹ אויף זיין

שְׁבֵט שְׁיֻכּוֹ לְשִׁנֵּי שְׁלַחנֹת אז זיי זאלן זוכה

זיין צו צוויי שְׁלַחנֹת, דאס מיינט סִי

ויעקב און **יעקב** אבינו **שהוא כלול כל**
השנים עשר שבטים וואס פון אים
 קומען ארויס די צוועלף שבטים, והיה
 יודע און ער האט זיכער געוואוסט כל

מטה ומטה בשרשו די
 וועג פון יעדע שבט ווי
 אזוי זיי דינען דעם
 אייבערשטן, ביז זייער
 שורש, בשביל זה
 דעריבער כתיב בה
 שטייט ביי אים אין
 פסוק (בראשית מ"ט, לג):
 'ויאסף יעקב רגליו אל
 המטה' [יעקב האט
 אריינגעברענגט זיינע
 פיס אין בעט], טייטשט
 דער רבי 'רגליו' זיינע
 פיס זה בחינת דאס
 מיינט מען תפלה דאס
 דאווענען; ווי זעען
 מיר אז דאווענען
 ווערט אנגערופן פיס?

ויעקב **שהוא כלול כל**
השנים עשר שבטים,
והיה יודע כל מטה ומטה
בשרשו — בשביל זה כתיב
בה (בראשית מ"ט): "ויאסף יעקב
רגליו אל המטה". 'רגליו' —
 זה בחינת תפלה, כמו שכתוב
 (תהלים פ"ה): **"צדק לפניו יהלך,**
הינו, שהיה מאסף כל
התפלות, כל אחת לשרשה.

גם היה כח בידו לתן חלק
מחלקי עולם ליוסף, כמו
שכתוב (בראשית מ"ח): "ואני
נתתי לך שכם אחד על אחיך"

גם היה כח בידו אויף
 האט יעקב אבינו
 געהאט די כח אין זיין
 האנט לתן חלק מחלקי
 עולם צו געבן א חלק
 פון די וועלט ליוסף
 פאר זיין זון יוסף; ווייל

ווען א מענטש שטעלט זיך דאווענען צום
 אייבערשטן, ווערט די גאנצע וועלט
 אונטערגעווארפן אונטער אים, און די
 גאנצע וועלט שעפט חיות פון אים, ביז
 דער מענטש האט די כח צו קענען
 איינטיילן די וועלט ווי אזוי ער וויל, כמו
 שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק
 (בראשית מ"ח, כב): **'ואני' און איך יעקב אבינו**
'נתתי לך' געב פאר דיר 'שכם' די שטאט
שכם, 'אחד על אחיך' איין טייל מער פון
דיינע ברידער, וכו' 'אשר לקחתי' וואס איך
האב אוועק גענומען, 'מיד האמרי' פון
 דער האנט פון אמורי, 'בחרבי' מיט מיין

כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק
 (תהלים פ"ה, יד): **'צדק לפניו יהלך'** [די צדקה
 וואס די אידן טוען גייט פארן אייבערשטן,
 'וישם לדרך פעמיו' און דער אייבערשטער
 לייגט דאס פאר זיין וועג, זיך צו פירן
 לויט דעם מיט די אידן], טייטשט דער
 רבי, 'צדק' דאס מיינט מען דאווענען,
 אזוי ווי מיר געפינען, די הייליגע חכמים
 זאגן (ברכות יד). מען טאר נישט טון קיין
 מלאכה איידער מען דאווענט, אזוי ווי
 עס שטייט אין פסוק: **'צדק לפניו יהלך'**
 ערשט דארף א מענטש דאווענען, און
 נאכדעם - 'וישם לדרך פעמיו' קען ער

שְׁווערד 'ובקשתי' און מיט מיין בויגן; דער רבי גייט יעצט געבן צו פארשטיין ווי אזוי האט טאקע יעקב געקענט געבן א חלק פון די וועלט פאר יוסף? איז דער רבי

מסביר אז דאס איז

מרומוז אין די ווארט

'שכם', בי על ידי תפלתו

ווייל דורכדעם וואס א

מענטש דאווענט צום

אייבערשטן, ה'ה

משפיע טוט ער

ברענגען חיות א

לעבעדיגקייט - לכל

שלשה חלקי עולם פאר

אלע דריי טיילן פון די

וועלט; די וועלט איז

איינגעטיילט אין דריי,

ש'הם זיי זענען - עולם השפל אונזער וועלט

וואו מיר געפינען זיך, דאס ווערט

אנגערופן די נידריגע וועלט, ווייל דאס

איז די נידריגסטע פון אלע וועלטן, ועולם

הכוכבים און העכער די וועלט איז די

וועלט פון די שטערנס און פלאנעטן,

ועולם המלאכים און העכער די וועלט פון

די שטערנס איז די וועלט פון די מלאכים,

און ווען מען דאווענט צום אייבערשטן

געבט מען כח פאר אלע וועלטן.

וזה און דאס איז מרומוז אין די ווארט

ש'הם ש'כ"ם, עס איז די ראשי תיבות

ש'פל ב'וכב מ'לאה, די דריי וועלטן אויף

וואס א איד טוט געוועלטיגן מיט זיין

תפלה, בי כל זה זכה יעקב אבינו האט זוכה

געווען צו געוועלטיגן אויף זיי על ידי

תפלתו דורך דאווענען צום אייבערשטן,

כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק

(שם): 'אשר לקחתי מיד' וואס איך האב אוועק גענומען פון דער האנט וכו' האמרי' פון אמורי, 'בחרבי' מיט מיין שווערד 'ובקשתי' און מיט מיין בויגן, און ווי

חכמינו זכרונם לברכה

זאגן (כבא בתרא כגג.) מען

מיינט נישט א

געווענליכע שווערד

און פילן בויגן, נאר

'בתפלתי ובקשתי' יעקב

אבינו'ס פייל און בויגן

איז תפלה, אזוי ווי דער

תרגום זאגט: 'בצלוחי

ובבעותי' מיט מיין

תפלה און מיין געבעט.

ווען מען דאווענט

צום אייבערשטן, יעדע

זאך וואס גייט אריבער אויפן מענטש איז

מען מקשר צו תפלה - הויפט דער מענטש

אן פארשטיין אז אויך די עולם השפל

האט העכער זיך א שטערן און א מלאך,

עס פירט זיך נישט פון זיך אליין, עס גייט

אלעס מיט א פינקטליכער חשבון פונעם

אייבערשטן.

אויך לערנט אונז דער רבי אז אפילו דער

מענטש וואס איז אן עולם קטן,

אפילו אזא איינער וואס איז עולם השפל,

ער איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן,

אויב וועט ער זיך שטארקן אויף אמורי,

בחרבי ובקשתי, מיט תפלה והתבודדות -

וועט ער זוכה זיין צו באקומען ש'כ"ם, ער

וועט ווערן אויס שפל, ער וועט ווערן

דערהויבן ביז עולם הכוכבים, און ביז

עולם המלאכים, און ער וועט ווערן א

גרויסער צדיק].

בִּיז אָהֶעֱר הָאֵט דַּעַר רַבִּי גַּעוּוִיזֵן דָּאס גְּרוֹיסקִיט פֿון תַּפְלָה, אַז די גאַנצֶע חֵיוֹת באַקומט מֶעַן דּוֹרֵךְ תַּפְלָה, און אַז דּוֹרֵךְ תַּפְלָה אִיז מֶעַן מִמְּשִׁיךְ שְׁפַע, בִּרְכָּה און הַצְלָחָה פֿאַר זיך און פֿאַר די גאַנצֶע וועלט; וואלט מֶעַן ווען געדאַרפֿט זען ווי אלע דאָנווענען אזוי ווי עס דאַרף צו זיין, לַמַּעֲשֵׂה זַעֵט מֶעַן פֿאַרקערט, מֶעַן זַעֵט ווי מַעֲנִטְשֵׁן זַעֲנֵעֵן מְזֻזֵּל אֵין תַּפְלָה, אַזוי ווי חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה זָאָגן (בְּרָכוֹת ו'). שְׁטַעלט זיך די פֿראַגֶּע, פֿאַרן וואס טאַקע אִיז אַזוי? גייט יַעֲצֹט דַּעַר רַבִּי עֲרָקלעךֵן דַּעַם עַנִּין.

נִישֵׁט דוֹרְכִיגִין], וּבְתִיב און עַס שְׁטִיט אֵין פֿסוק (תְּהִלִּים י"ב, ט): 'סָבִיב רְשָׁעִים יִתְּחַלְכוּ' דִּי רְשָׁעִים גִּייעֵן אַרום דִּי צִדִּיקִים; דִּי פֿסוק זָאָגט שְׁחַרְשָׁעִים אַז דִּי רְשָׁעִים הֵינּוּ תַּקְלֹת דָּאס מֵינִט מֶעַן דִּי קְלִיפּוֹת וואס דַּעַר מַעֲנִטְשֵׁן הָאֵט באַשאַפֵּן דּוֹרֵךְ פּוֹגֵם זֵיין בְּבִרְיַת רַחֲמָנָא לְצִלָּן - מַסְבִּיבֵן אוֹתוֹ נַעֲמֵעֵן אִים אַרום אִים צו שְׁטַעֲרֵן, שְׁטִיט ווייטער אֵין פֿסוק: 'כֶּרֶם זֶלֶת לְבִנֵּי אָדָם' זיי ווילן אַיינשלינגען דִּי צִדִּיקִים אַזוי אַ וויזלטיר פֿאַרציקט אַ מַעֲנִטְשֵׁן, הֵינּוּ און ווי דִּי הֵייליגֶע חֲכָמִים זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה דִּרְשֵׁנֶע (בְּרָכוֹת, שֵׁם) דַּעַם פֿסוק: 'כֶּרֶם' עַס זַעֲנֵעֵן דָּא זַאָכֵן וואס זַעֲנֵעֵן 'בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם' פֿון דִּי הֶעֱכִסְטֶע זַאָכֵן אֵין דִּי וועלט, 'וּמֵאִי נִיהוּ' און וואס אִיז דָּאס? 'תַּפְלָה', 'זֵלוֹת לְבִנֵּי אָדָם' און מַעֲנִטְשֵׁן זַעֲנֵעֵן אֵין אִיר מְזֻזֵּל, און דַּעַר רַבִּי דִּרְשֵׁנִט דִּי גאַנצֶע פֿסוק אֵינאַיינעם, 'סָבִיב רְשָׁעִים יִתְּחַלְכוּ' דִּי קְלִיפּוֹת נַעֲמֵעֵן אַרום דַּעַם מַעֲנִטְשֵׁן, ווען נַעֲמֵעֵן זיי אִים אַרום? בִּשְׁעַת הַתַּפְלָה בֵּינָם דאָנווענען, זיי שְׁטַעֲרֵן דַּעַם מַעֲנִטְשֵׁן פֿון דאָנווענען, 'שְׁחִיא עוֹמֶדֶת בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם' (בְּרָכוֹת ו'): וואס דאָנווענען אִיז דִּי הֶעֱכִסְטֶע זַאָךְ אֵין דִּי וועלט, אַזוי ווי פֿריער אויסגעשמועסט.

ג אָבֵל בְּשָׂאֲדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, אִזִּי בָּאִים מִחֲשָׁבוֹת וְרוֹת וּקְלֹפּוֹת וּמַסְבִּיבֵן אוֹתוֹ, וְנִשְׁאַר בַּחֲשָׁךְ וְאֵין יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל, כְּמוֹ שְׁבָתוֹב (אֵיכָה ג): "סָבִיב כְּעֵנָן לֶךְ מַעְבּוֹר תַּפְלָה", וּבְתִיב (תְּהִלִּים י"ב): "סָבִיב רְשָׁעִים יִתְּחַלְכוּ", שְׁחַרְשָׁעִים, הֵינּוּ תַּקְלֹת, מַסְבִּיבֵן אוֹתוֹ. 'כֶּרֶם זֶלֶת' — הֵינּוּ בִּשְׁעַת הַתַּפְלָה, 'שְׁחִיא עוֹמֶדֶת בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם' (בְּרָכוֹת ו').

וואָנט דַּעַר הֵייליגֶע רַבִּי: אָבֵל אָפֶּער וויסן זאַלסטו, בְּשָׂאֲדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל ווען אַ מַעֲנִטְשֵׁן שְׁטַעלט זיך דאָנווענען אִזִּי בָּאִים מִחֲשָׁבוֹת וְרוֹת דַּעֲמָאֵלֵט קומען צו אִים שְׁלַעַכְטֶע געדאַנקען, וּקְלֹפּוֹת און דִּי קְלִיפּוֹת וואס זַעֲנֵעֵן באַשאַפֵּן גַּעוּוִארֵן פֿון זיינע עבירות, וּמַסְבִּיבֵן אוֹתוֹ און נַעֲמֵעֵן אִים אַרום וְנִשְׁאַר בַּחֲשָׁךְ און עַר בְּלִיבֵט אֵין דִּי פִּינֶסְטֶערניש, וְאֵין יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל און דָּאס לֵאזֵט אִים נִישֵׁט דאָנווענען, כְּמוֹ שְׁבָתוֹב אַזוי ווי עַס שְׁטִיט אֵין פֿסוק (אֵיכָה ג, מד): 'סָבִיב כְּעֵנָן לֶךְ מַעְבּוֹר תַּפְלָה' [הָאָסֵט זיך באַדעקט מיט אַ וואַלקן אַז דִּי תַּפְלָה זַאל

וְדַע אֲבָעַר אֶפִּילוּ אַזא אַיִנער וואס איז נעבעך אין די פינסטערניש, דארף וויסן שײש פתחים הרבה בחשך הוה לצאת משם אז אויף אין די פינסטערניש איז דא

אסאך טירן וואס ער קען ארויסגיין פון דארט, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (וימא לח:): 'הבא לממא, וויל טון עבירות' פותחין לו' עפנט מען אים אויף א טיר, און תוספות אין מסכת שבת ברענגט א צווייטע גירסא, 'הבא לטמא' דער וואס וויל טון עבירות - 'פתחים לו', דאס הייסט 'יש לו פתחים הרבה' ער וועט געפינען אסאך טירן ביי די טומאה וואו אריינצוגיין און טמא ווערן, נמצא קומט אויס פון דעם, שײש פתחים הרבה בחשך גם לצאת משם אז עס איז דא דארט אסאך טירן ארויסצוגיין פון דארט, ווייל פון דעם זעלבן טיר קען מען אויף ארויסגיין. איי וועסטו פרעגן, אויב אזוי, אז עס איז דא אסאך טירן ארויסצוגיין פון די טומאה - איז פארוואס גייט דער מענטש נישט ארויס פון דארט? אכל האדם הוא בלינד, פון טון עבירות ווערט פארשטאפט די אויגן, מען איז נישט

וְדַע שײש פתחים הרבה בחשך הוה לצאת משם, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (וימא לח:): 'הבא לממא, פותחין לו' — יש לו פתחים הרבה' (*); נמצא, שײש פתחים הרבה בחשך גם לצאת משם. אכל האדם הוא עור ואין יודע למצא הפתח.

וְדַע שׁעל-ידי אמת זוכה למצא הפתח, כי עקר אור המאיר הוא הקדוש-ברוך הוא, כמו שכתוב (תהלים כ"ו): 'ה' אורי וישעי'; ועל-ידי

אייבערשטן. וְדַע און וויסן זאלסטו שׁעל ידי אמת דורך אמת, זוכה למצא הפתח איז מען זוכה צו טרעפן דעם טיר ארויסצוגיין פון די טומאה. ווען מען רעדט צום אייבערשטן אפאר אמת'ע דיבורים, מען זאגט: 'רבונו של עולם איד ליג אין בלאטע, העלה מיר, איד וויל אזוי שטארק זיין גוט, איד וויל זיין ערליך' - איז מען זוכה צו טרעפן די טיר ארויס פון די טומאה, כי עקר אור המאיר ווייל דער עיקר לייכטיגקייט וואס שיינט און לייכט אז מען זאל קענען זען די טיר - הוא הקדוש ברוך הוא דאס איז דער אייבערשטער, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים כ"ז, א): 'ה' אורי'

דער אייבערשטער איז מיין ליכט, 'ווישע' און מיין הילף, ועל ידי שְׁקָר און דורך שְׁקָר, הוא מסלק את הקדוש ברוך הוא שטופט מען אנוועק פון זיך דעם אייבערשטן, כמו

על ידי אַמַת אַבער דורך אַמַת, ווען מען קוקט אויף זיך מיט אן אַמַת, מען זעט זיך ווי ווייט מען איז, און מען שרייט: 'הייליגער

באשעפער איך קען אלעמען אפפאפן, אבער דו ווייסט דאך דעם אַמַת, ווער איך בין און ווי ווייט איך בין פון דיר, העלף מיר, ווייז מיר דעם וועג ארויס, ווייז מיר ווי אזוי איך קען אפלאזן די שלעכטע מעשים, - הקדוש ברוך הוא שוכן עמו דאן רוט דער אייבערשטער מיט

אים, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים קמ"ה, יח): 'קרוב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו, לְבָל' דער אייבערשטער איז נאנט צו אלע וואס רופן אים, וְבו' 'לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בְּאֵמַת' צו יעדן וואס רופט אים מיט אן אַמַת, וְכִשְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ און אז דער אייבערשטער איז מיט אים, הוא מאיר לו טוט ער אים שיינען, איך ליצא מַחֲשָׁד ווי אזוי ער קען ארויסגיין פון זיין פינסטערניש, המוֹנֵעַ אוֹתוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ וואס לאזט אים נישט דאווענען, כמו שכתוב: אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'ה' אוֹרִי' דער אייבערשטער איז מיין ליכטיגקייט.

שְׁקָר הוּא מַסְלֵק אֶת הַקְּדוּשָׁה - בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (שמות כ): "לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' לְשׁוֹא", בִּי עַל-יְדֵי שׁוֹא מַסְלֵק אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ הוּא, בִּי "דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִבּוֹן לְנֶגֶד עֵינָיו" (*). אַבְל עַל-יְדֵי אַמַת, הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ הוּא שׁוֹכֵן עִמּוֹ, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (תהלים קמ"ה): "קְרֹב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו לְבָל" וְכו'; וְכִשְׁהִקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אִיךָ לִיצֵא מִחֲשָׁד הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ, כְּמוֹ שִׁכְתוּב: "ה' אוֹרִי".

ווייל עס שטייט אין פסוק (תהלים קא, ז): 'דְּבַר שְׁקָרִים' דער וואס רעדט ליגנט, 'לֹא יִבּוֹן' וועט נישט רוען 'לְנֶגֶד עֵינָיו' אנטקעגן דעם אייבערשטן/ס אויגן, און חכמינו זכרונם לברכה לערנען ארויס פון דעם (סוטה מב): 'בֵּת שְׁקָרִים' די אלע וואס זאגן ליגנט - 'אֵינָם מְקַבְּלִין פְּנֵי הַשְׁכִּינָה' זענען נישט מקבל די שכינה, דאס איז ווען מען איז פארנומען מיט אנדערע; אַנְשְׁטַאט זיין פארנומען מיט זיך, מיט די אייגענע רוחניות, איינזען דעם אַמַת ווי זינדיג מען איז און ווי סאך מען דארף פאררעכטן - איז מען פארנומען מיט יעדן איינעם,

ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן אזוי שטארק ווי די זון, אז זיי שיינען אויף אויף אנדערע; די מדריגה איז אזוי ווי די שיינ פון א דיימאנט וואס שיינט פון זיך ארויס צו אנדערע, אזוי

זענען די צדיקים מיט זייער שטארקע אמת, זיי דארפן נישט קיינעם אין דער וועלט, זיי האבן דעם אייבערשטן. נאכדעם איז דא א צווייטע סארט אמת, דאס איז אביסל א קלענערע

מדריגה, איינער וואס ער אליין שיינט נישט, אבער ער איז גרייט צו הערן פון אנדערע; וואו ער זעט עפעס חזוק - הערט ער דאס אויס און נעמט אן, ער איז א בחינה פון די לבנה, וואס אויב מען שיינט אויף איר - שיינט זי צוריק, אבער זי אליין האט נישט קיין שיינ, דאס איז אזוי ווי א פענסטער וואס ווען עס שיינט אינדרויסן ווערט ליכטיג אין שטוב; דאס איז אויף א גרויסע מדריגה אנטקעגן אנדערע מענטשן וואס ווילן נישט אויסהערן קיין יראת שמים און חזוק. און דאס פֿרש רש"י זאגט רש"י: 'יש אומרים' עס זענען דא וואס זאגן אז 'צהר' מיינט מען 'חלון' א פענסטער, 'יש אומרים' און עס זענען דא וואס זאגן אז דאס מיינט מען 'אבן טוב' א גוטע שטיין, וועלכע שפין חלון לאבן טוב און דער חלוק פון א פענסטער און א גוטע שטיין איז - בי חלון אין לו אור בעצמו ווייל א פענסטער האט נישט קיין אייגענע שיינ,

יעצט גייט דער רבי אריינטייטשן די גאנצע תורה אין די תבת נח; די מבול - דאס איז ביי יעדן איינעם, דאס איז די שלעכטע מחשבות וואס שטורעמען און

בוזשעווען אינעם מח פונעם מענטש בשעת ער דאווענט, און עס ווערט אנגערופן 'מבול', א לשון פון בלבול, ווייל עס איז מבבל דאס דאווענען, און די תיבה דאס איז תבת התפלה; 'תיבה'

מיינט אויף 'א ווארט', די ווערטער וואס מען רעדט צום אייבערשטן; און מיט דעם ראטעוועט מען זיך פון אלע קליפות. וזה פֿרוש און דאס איז מרומו אינעם פסוק (בראשית ו, טז): 'צהר' א באלייכטונג 'תעשה לתבה' זאלסטו מאכן פאר די תיבה, און דער רבי זאגט דאס מיינט מען זאלסט ליכטיג מאכן דאס דאווענען, 'צהר תעשה לתבה' נעם די 'תבה' און מאך עס שיינען, און אזוי וועסטו זיך ראטעווען פון די מבול. ווייל ווען מען דאווענט צום אייבערשטן מיט אן אמת, לויט ווי מער אמת'דיג דער מענטש איז, אלץ מער ווערט מען געראטעוועט פון אלע סארט מבולים.

עס איז דא צוויי מדריגות אין אמת, עס איז דא די גרויסע מדריגה פון די צדיקים וואס האבן זיך אזוי שטארק אויסגעארבעט אז זיי דינען דעם אייבערשטן מיט אזא שטארקע אמת אז עס שיינט זיי די זיסע איינגענעמע

אלא עס איז נאר אז דרך שם דורך די פֿענסטער נכנס האור קומט אריין ליכטיגקייט, אכל בשאין אור אבער ווען עס איז טונקל אינדרויסן, אין מאיר שיינט

זי נישט, אכל אכן טוב אבער א גוטע שטיין, אפלו בשאין אור מבחינ אפילו ווען עס איז טונקל אינדרויסן הוא מאיר בעצמו געבט זי ארויס אן אייגענע שיינ, פן אזוי אויף יש בני אדם זענען דא מענטשן שדבורם הוא וואס זייערע ווערטער וואס זיי דאווענען חלון איז ווי א פֿענסטער, ואין בח להאיר להם בעצמם זיי קענען זיך נישט אליין ליכטיג מאכן, וזה און דאס איז פֿשט אין די ווערטער פון רש"י: יש אומרים עס זענען דא וואס זאגן, ואמירתם און זייער זאגן, דאס מיינט זייערע ווערטער וואס זיי דאווענען - נעשה

אלא דרך שם נכנס האור, אכל בשאין אור, אין מאיר; אכל אכן טוב, אפלו בשאין אור מבחינ הוא מאיר בעצמו. פן יש בני אדם שדבורם הוא חלון, ואין בח להאיר להם בעצמם; וזה: יש אומרים, ואמירתם נעשה חלון; ויש שאמירתם נעשה אכן טוב ומאיר.

ודע שהכל לפי גדל האמת, כי עקר האור הוא הקדוש-ברוך-הוא, והקדוש-ברוך-הוא הוא עצם האמת, ועקר השתוקקות של השם יתברך אינו אלא אל האמת. וזה: "ואל אמה תכלנה מלמעלה", לשון (שמואל-ב י"ג):

האמת איז דאך די זאך פון אמת, ועקר השתוקקות של השם יתברך און דער עיקר גליסטעניש פונעם אייבערשטן אינו אלא אל האמת איז נאר צום אמת, וזה און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (בראשית, שם): 'ואל אמה תכלנה מלמעלה', די ווארט 'תכלנה' לשון איז די זעלבע ווארט וואס

חלון ווערט ווי א פֿענסטער, עס האט נישט קיין אייגענע כח ליכטיג צו מאכן, אזוי ווי א פֿענסטער וואס האט נישט קיין אייגענע שיינ, עס קען נישט ליכטיג מאכן פאר אנדערע, ויש און עס זענען דא וואס זאגן, שאמירתם און זייער זאגן, דאס מיינט זייערע ווערטער וואס זיי דאווענען

שְׁטִיט אין פֿסוק (שמואל-ב י"ג, לט): 'וְתָכַל נֶפֶשׁ דָּוִד' 'וְתָכַל' איז אַ לִשׁוֹן פֿון גְּלִיסְטֵן און וועלן, און אין די וואָרט 'אָמָה' 'אָמָה' איז מְרוֹמָז ה' מוֹצֵאוֹת די פֿינף וועגן ווי אזוי מָען רעדט

ארויס אותיות פון מויל, נדי אותיות איז איינגעטיילט אין פֿינף, עס איז דא אותיות וואס מָען דארף נוצן די לִפֶּן, נאכדעם איז דא אותיות וואס מָען נוצט די האלדז, צינג, גומען, ציין, תְּכָלִים מֵאֵשׁ וּמִים וואס די ווערטער קומען פון פֿייער און וואסער, [אזוי ווי מָען זעט ווען אַ מַעֲנֵשׁ רעדט קומט ארויס פון זיין מויל אַ וואַרעמע נאָסע לופֿט].

דאס איז די ראשי תיבות פון 'אָמָה' א'ש מ'ים און ה' מוֹצֵאוֹת, הִינוּ שְׁתֵּרָא זאלסט זען שייצאו הדבורים מִפִּיךָ עֵס זאל

ארויסגעזאגט ווערן פון דיין מויל די ווערטער פון דאווענען בָּאֵמֶת מיט אן אָמֶת, וְאִז יִשְׁתַּקֵּם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמֵּעֲלָה און דעמאלט וועט דער אייבערשטער וואס רוט אויבן, גְּלִיסְטֵן לִשְׁבֹן אֶצְלָךְ צו רוען ביי דיר, וּבִשְׂשִׁיבֹן אֶצְלָךְ און אז דער אייבערשטער מאכט רוען די שכינה ביים מַעֲנֵשׁ, הוּא יֵאִיר לָךְ ווערט ליכטיג פארן מַעֲנֵשׁ.

וְאִז יִשְׁתַּקֵּם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמֵּעֲלָה לִשְׁבֹן אֶצְלָךְ; וּבִשְׂשִׁיבֹן אֶצְלָךְ, הוּא יֵאִיר לָךְ. וְזֶה: אָמָה תְּכָלֶנָּה מְלַמֵּעֲלָה —

— רָאשֵׁי-תִבּוֹת אָמֶת, בִּי עַל-יְדֵי אָמֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא חוֹמֵד מְלַמֵּעֲלָה לִשְׁבֹן עֵם הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו" וְכוּ'. וְאִז: "וּפִתַּח תִּתְּבַח בַּצְדָּה תְּשִׁים", הִינוּ תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת, הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח בַּחֲשֵׁךְ שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ. וְזֶה: "בַּצְדָּה" — הִינוּ

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

די טיר ארויסצוגיין פון די טונקלקייט, אזוי ווי עס שְׁטִיט ווייטער: 'וּפִתַּח תִּתְּבַח' און די עפענונג פון די תיבה 'בַּצְדָּה תְּשִׁים' זאלסטו שְׁטעלן פון דער זייט, טייטשט דער רבי 'פִּתַּח תִּתְּבַח' הִינוּ דאס איז מְרַמֵּז תִּתְּבַח הַיּוֹצֵאת בָּאֵמֶת אז די וואָרט וואס דו דאווענסט מיט אן אָמֶת הִיא תְּשִׁים לָךְ פֶּתַח וועט דיר ווייזן א טיר בַּחֲשֵׁךְ אין די פֿינסטערניש שְׁאֵתָה נִצּוֹד בּוֹ וואו דו ביסט געפאנגען, וְזֶה און דאס איז

מרומז אין די ווארט 'בצדה' פון דער זייט, דער רבי זאגט נאך א טייטש, 'בצדה' הינו דאס מיינט מען הקלפה די קליפות וואס מען האט באשאפן פון עבירות, הצד ציד

וואס פאנגען נשמות

ישראל זיי זאלן נישט

קענען רעדן צום

אייבערשטן, כמו

שבתוב אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק ביי

עשו (בראשית כ"ה, כח): 'כי

ציד בפיו' [ווייל ער

האט געפאנגען אין

זיין מויל, זע רש"י

צוויי פשטים],

טייטשט דער רבי 'כי

ציד' די קליפות פאנגען

'בפיו' די מויל פונעם

איד, מען זאל נישט

דאווענען, כי מתחלה

ווייל אין אנהויב לא

היה יכול לדבר האט ער

נישט געקענט רעדן

צום אייבערשטן מחמת החשך הסובב

אותו צוליב די טונקלקייט וואס נעמט

אים ארום און רעדט אים איין אז ער האט

נישט מער קיין תקנה, ער קען מער נישט

תשובה טון, ועל ידי שיוצא מתוך החשך

ומתפלל היטב און דורכדעם וואס ער

נעמט די תבת נח, ער גייט ארויס פון די

טונקלקייט און ער דאווענט גוט - על ידי

זה הוא מתקן טוט ער מיט דעם פאררעכטן

'תחתים שנים ושלשים' די דריי שטאק אין

די תיבה, הינו די דריי שטאק דאס איז

מרמז אויף וואס מען האט אויבן גערעדט,

הקלפה הצד ציד, כמו שכתוב

(בראשית כ"ה): "כי ציד בפיו", כי

מתחלה לא היה יכול לדבר

מחמת החשך הסובב אותו,

ועל ידי שיוצא מתוך החשך

ומתפלל היטב, על ידי זה

הוא מתקן "תחתים שנים

ושלשים", הינו עולם השפל

ועולם הנגלים ועולם השכל.

(אף אי אפשר להתפלל, רק

בשלומד תורה, כי 'לא עם-

הארץ חסיד' (אבות ב); ובתיב

(משלי כ"ה): "מסיר אָזְנוֹ מִשְׁמַע

תורה גם תפלתו תועבה" —

כתב יד החברים).

(משלי כ"ה, ט): 'מסיר אָזְנוֹ מִשְׁמַע תורה' דער

וואס טוט אפ זיינע אויערן פון הערן

לערנען תורה - 'גם תפלתו תועבה' איז זיין

דאווענען אויף פאר'מיאוס'ט. כתב יד

החברים די שטיקל וואס איז

אריינגערינגלט האט דער טשערניצער רב

צוגעלייגט אין יאר תרל"ו פון א כתב יד

וואס ער האט געטראפן).

ד דער רבי האט פריער אויסגעשמועסט

(אות ב) אז יעקב אבינו וואס איז

כולל אלע צוועלף שבטים, ער קען

צאמנעמען אלע תפלות אז זיי זאלן

ווען דער תנא אָדער אַמורא רעדט צו זיין חבר, רופט אײנער דעם צווייטן: 'מִשֶּׁה שְׁפִיר קְאָמְרָת' מִשֶּׁה, גוט האסטו געזאגט; און דער רבי ברענגט א ראײ אז משה רבינו אליין איז משיח,

וכתיב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מ"ט, ו): 'עַד בִּי יָבֹא שִׁילָה' בִּיז ווילאנג משיח וועט קומען, 'שִׁילָה' איז 'משיח', און דער הייליגער זוהר זאגט: 'דא משה' דאס מיינט מען משה רבינו וואס ער איז משיח (וזהר בראשית כה ע"ב, כז ע"א), שִׁילָה באטרעפט דריי הונדערט פינף און פערציג, און משה באטרעפט די זעלבע, וּמְשִׁיחַ הוּא און מְשִׁיחַ

וועט אזוי שטארק אריינברענגען די זאך פון תפלה, ער וועט האבן די זאך בלול כל התפלות פון צאמנעמען אלע תפלות.

וּבְשִׁבִּיל זֶה און דערפאר וואס משיח וועט אריינברענגען אין די וועלט די זאך פון תפלה, אלע וועלן שפירן דעם אייבערשטן אז מען וועט זיך נאר באשעפטיגן מיט תפלה - יְהִי מְשִׁיחַ וועט ער האבן די זאך פון 'מורח ודאין' ער וועט שמעקן מיט די נאז, און אזוי וועט ער משפט'ן יעדן איינעם, (כמו שאמרו רבותינו, וּבְרַבָּה סְנֵהֲרִין צג: אזוי ווי די גמרא דערציילט, ווען בר כוזבא האט געזאגט אז ער איז משיח - האבן

אנקומען צו די טויער פון זייער שבת, יעצט גייט דער רבי זאגן אז דער צדיק הדור האט אויך די כח, און דעריבער וצריך כל אדם דארף יעדער איינער לקשר את תפלתו צובינדן זיינע תפלות לצדיק הדור צום צדיק הדור, והצדיק יודע לבון השערים און דער צדיק ווייסט פֿינקטליך אויסצורעכענען צו וועלכע טויער יעדע תפלה באלאנגט, וְלַהֲעֵלוֹת כָּל תַּפְלָה וּתַפְלָה און ווייסט ווי אזוי ארויפברענגען אלע תפלות לשער השׁיך צו די טויער וואו זי דארף אָנקומען, בִּי כָּל צָדִיק וְצָדִיק ווייל יעדע צדיק אַמת פֿונעם

ד וצריך כל אדם לקשר את תפלתו לצדיק הדור. והצדיק יודע לבון השערים וְלַהֲעֵלוֹת כָּל תַּפְלָה וּתַפְלָה לשער השׁיך. בִּי כָּל צָדִיק וְצָדִיק הוּא בְּחִינַת מִשֶּׁה מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (א) 'מִשֶּׁה שְׁפִיר קְאָמְרָת', וְכֵתִיב (בראשית מ"ט): "עַד בִּי יָבֹא שִׁילָה" — 'דא משה' (וזהר בראשית כה:); וּמְשִׁיחַ הוּא כָּלֹל כָּל תַּפְּלוֹת, וּבְשִׁבִּיל זֶה יְהִי מְשִׁיחַ 'מורח ודאין' (כמו שאמרו רבותינו, וּבְרַבָּה סְנֵהֲרִין צג:); דור הוא בְּחִינַת מִשֶּׁה מְשִׁיחַ איז אזוי ווי משה רבינו און משיח צדקינו, דער צדיק קען אויך ארויפברענגען די תפלות צו די טויער וואו זי דארף אָנקומען, אזוי ווי משיח צדקינו, וואס דאס וועט זיין די ארבעט פון משיח, אויפצוהייבן און שטארקן אידישע קינדער זיי זאלן דאווענען צום אייבערשטן, משיח צדקינו וועט אריינשיינען אין אונז די ליכטיגקייט פון תפלה וְהַתְּבוּדָּה.

דער רבי ברענגט א ראײ אז צדיקים ווערן אנגערופן מיטן נאמען 'משה', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ אזוי ווי מיר געפינען אין ש"ס (שבת קא: סופה לט. ביצה לח: חולין צג.)

אים די חכמים געזאגט, ביי משיח שטייט דאך ער וועט שמעקן מיט די נאז און משפט'ן, לאמיר זען אויב דו האסט די זאך פון מורח ודאין, און ווען ער האט

דאס נישט געהאט

האט מען אים

גע'הרג'עט, דער רבי

גייט ערקלערן די

פנימיות פון די זאך פון

'מורח ודאין', דאס

מיינט מען די זאך פון

תפלה ו'התבודדות,

משיח וועט נאר עוסק

זיין אין דעם,

אויסלערנען אלעמען

די זאך פון דאווענען

צום אייבערשטן.

בי התפלות הם בחינת

חשם ווייל דאווענען

ווערט אנגערופן די

אטעם וואס קומט

ארויס פון די נאז, דער

רבי ברענגט א רא' אז

דאווענען האט מיט די נאז כמו שכתוב

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו מ"ח,

ט): 'ותחלתי אחטם לך' [דאס איז מיין

לויב, וואס מען דאווענט און מען לויבט

מיר, אז איך האלט צוריק מיין צארן פון

דיר], און דער רבי טייטשט דאס אויס:

'ותחלתי' דאס וואס א איד איז מתפלל

און לויבט דעם אייבערשטן, 'אחטם לך'

איז אזוי ווי די נאז. משיח וועט

אויסלערנען די זאך פון בעטן דעם

אייבערשטן, שמועסן מיטן אייבערשטן;

דאס וועט ווערן ביים מענטש אזוי

וויכטיג ווי אטעמען, אזוי ווי דער נאז איז

דאס וויכטיגסטע זאך אינעם לעבן, מיטן

נאז אטעמט מען, אזוי אויך תפלה איז די

וויכטיגסטע זאך פארן מענטש.

יעצט גייט דער רבי

צאמפלעכטן

די גאנצע תורה און

דאס אריינלייגן אין די

ווערטער פון רבה בר

בר חנא.

וזה פרוש און דאס איז

פשוט אין די גמרא

(בבא בתרא עג): 'אמר רבה

בר בר חנא' רבה בר בר

חנא האט געזאגט:

'ומנא חדא' איינמאל

'חוי קאזלינ' במדברא'

זענען מיר געגאנגען

אין מדבר, 'ואתלוי בחדן

ההוא טיעא' און אן

אראבער האט אונז

באגלייט, 'דתוה שקיל

עפרא' וואס ער האט

גענומען ערד, 'ומורח לה' און האט דאס

געשמעקט 'ואמר' און ער האט געזאגט,

'הא ארחא לדוכתא פלן' דא איז די וועג

אנצוקומען צו דעם פלאץ, 'והא ארחא

לדוכתא פלן' און דא איז די וועג

אנצוקומען צו דעם פלאץ, 'אמרין לה'

האבן מיר אים געזאגט 'במה מרחקין

ממנא' ווי ווייט זענען מיר פון וואסער?

'ואמר לן' און ער האט אונז געזאגט: 'הבו

לי עפרא' געבט מיר ערד, 'הבינו לה'

שפעטער אויפן וועג האבן מיר אים

געגעבן ערד, 'אמר לן' האט ער אונז

לברכה סנהדרין צג), בי התפלות

הם בחינת חשם, כמו שכתוב

(ישעיהו מ"ח): "ותחלתי אחטם

לך":

וזה פרוש: אמר רבה בר

בר-חנא: ומנא חדא

חוי קאזלינ' במדברא,

ואתלוי בחדן ההוא טיעא,

דתוה שקיל עפרא ומורח

לה. ואמר: הא ארחא

לדוכתא פלן והא ארחא

לדוכתא פלן. אמרינן לה:

במה מרחקין ממנא? ואמר

לן: הבו לי עפרא. והבינו

לה. אמר לן: תמנא פריס.

גַּעְזָאגֶט 'תַּמְנֵא פֶרְסִי' אַכְט פֶּרְסָאוֹת, 'תַּנִּינִן וַיַּחְבִּינֵן לָהּ' הָאָבֶן מִיר אַיִם נֶאֱכָאמָאל גַּעְגַּעְבֵּן עֶרֶד 'אָמַר לָן' הָאֵט עַר אוֹנֵז גַּעְזָאגֶט: 'דַּמְרַחֲקִינֵן' מִיר זַענען ווייט

פונעם פֿלאץ פון וואסער 'תִּלְתָּא פֶרְסִי' דריי פֿרסאות, 'אֶפְכִית לָהּ' הָאָבֶן מִיר איבערגעביטן די ערד מיט אַנדערע ערד, אים אויסצופֿרובירן אויב קען ער זיך גוט אויס, 'וְלֹא יִבְלִית לָהּ' און מיר הָאָבֶן אים נישט געקענט בייקומען, ער האט גוט געווארסט.

רָשָׁב"ם: טִיעָא. מיינט - סוחר ישמעאל: א סוחר אן אראבער, וַהֲפִינֵן. האט עפֿרא בִּהְאֵי עֶפְרָא מִיר הָאָבֶן איבערגעטוישט די ערד מיט די ערד, לְנִסּוֹתָי אִם יִהְיֶה בְּקִי

כָּל כֶּד: צו זען אויב ער איז אזוי שטארק פֿאקאנט.

גִּיּוֹם דער רבי אריינלייגן די גאַנצע תּוֹרָה אין די ווערטער פון רֶבֶה בַּר בַּר חָנָא.

'וּמָנָא חָדָא אַתְלוּין בְּהָדֵן הָחֵא טִיעָא' [איינמאל האט אן אראבער מיר באגלייט], רֶבֶה בַּר בַּר חָנָא דַּעֲרֻצִּילֵט, אַמָּאל בֵּין אִיךְ גַּעגאַנגען אין 'מִדְבָּר' דָּאס מיינט מען אַמָּאל בֵּין אִיךְ גַּעגאַנגען 'דאווענען'; 'מִדְבָּר' איז די זעלבע

אותיות פון 'מִדְבָּר', און איך האב זיך מְקַשֵּׁר געווען צום צדיק, באגלייטן מיינט ער צו זאגן איך האב זיך צוגעבינדן צום צדיק, דָּאס טייטשט 'אַתְלוּין בְּהָדֵן' הָחֵא טִיעָא' ביים דאווענען,

ווען איך בין געגאַנגען אין 'מִדְבָּר' - האב איך זיך צוגעבינדן צום צדיק. דָּאס וואס ער זאגט 'סוחר ישמעאל' א סוחר אן אראבער - זֶה בְּחִינַת דָּאס מיינט ער צו זאגן צדיק הדור דער צדיק פונעם דור, מען דארף זיך צובינדן צום צדיק פונעם דור שְׂהוּא כְּלוּל כָּל הַתְּפִלוֹת וואס ער האט די זאך פון קענען צאמנעמען אלע תפילות פון יעדן שבת צו יעדן'ס טויער, כְּמִשִּׁיחַ אַזוֹי ווי מְשִׁיחַ, ווייל דער צדיק פונעם דור טוט די זעלבע זאך

וואס מְשִׁיחַ וועט טון, ער בְּרַעַנְגֶט אַרְיִין אין די וועלט מען זאל דאווענען צום אייבערשטן. וַתְּפִלוֹת דאווענען צום אייבערשטן זֶה בְּחִינַת ווערט אַנגערופֿן מיטן גאמען 'סוחר ישמעאל' 'ישמעאל', כְּמוֹ שְׂבָתוֹב אַזוֹי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית ט"ז, יא), דער מלאך האט געזאגט פאר הָגֶר, זַלְסֵט א גאמען געבן דיין קינד 'ישמעאל': 'כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִידָךְ' ווייל דער אייבערשטער האט צוגעהערט צו

תַּנִּינִן וַיַּחְבִּינֵן לָהּ, אָמַר לָן: דַּמְרַחֲקִינֵן תִּלְתָּא פֶרְסִי. אֶפְכִית לָהּ וְלֹא יִבְלִית לָהּ.

רָשָׁב"ם: טִיעָא — סוחר ישמעאל: וַהֲפִינֵן — האט עפֿרא בִּהְאֵי עֶפְרָא, לְנִסּוֹתָי אִם יִהְיֶה בְּקִי כָּל כֶּד.

וּמָנָא חָדָא אַתְלוּין בְּהָדֵן הָחֵא טִיעָא, סוחר ישמעאל — זֶה בְּחִינַת צדיק הדור, שְׂהוּא כְּלוּל כָּל הַתְּפִלוֹת כְּמִשִּׁיחַ. וַתְּפִלוֹת זֶה בְּחִינַת סוחר ישמעאל, כְּמוֹ שְׂבָתוֹב (בראשית ט"ז): "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִידָךְ", וַתִּרְגְּמוּ: 'קִבִּיל ה'

דיין פיין, ותרנומו! און דער תרגום זאגט: 'קביל ה' צלותיך' דער אייבערשטער האט אנגענומען דיינע תפילות, זעט מען אז 'ישמעאל' איז 'דאווענען', וזה 'סוחר' און

אויף די ווארט 'סוחר' מיינט דאווענען, בי סבי ווייל די ווארט 'סביב' תרגומו זאגט דער תרגום סוחר ארום און ארום, און די ווערטער 'סוחר' און 'סחור' זענען די זעלבע אותיות, וזה בחינת און די זאך פון ארום און ארום - אמונה דאס איז אמונה, ווען א מענטש שפירט זיך ארום גענומען מיטן אייבערשטן, ער טראכט ווי די גאנצע וועלט איז איין שטיק אייבערשטער און ער

שטייט אינדערמיט, ארומגענומען מיטן אייבערשטן - דאס ווייזט אויף אמונה. דער רבי ברענגט א רא' אז אמונה איז א לשון פון 'סביב', כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פ"ט, ט): 'ואמונתך כביבותיך' און דייין אמונה איז ארום דיר, וואס דאס איז דער עיקר שלימות פון תפלה, מען זאל זיך פארשטעלן ווי מען איז שטענדיג ארומגענומען מיטן אייבערשטן, וואו מען געפינט זיך נאר איז דער אייבערשטער נעבן אים, אזוי דאווענט מען שטענדיג צום אייבערשטן; און גלייך ווען איך האב אנגעהויבן

דאווענען 'ואתלוין בחדן' האט זיך צוגעבינדן צו מיר 'ההוא טיעא' דער צדיק פונעם דור, ווייל ווען א איד דאווענט צום אייבערשטן באהעפט זיך צו אים

דער צדיק, דער צדיק נעמט די תפלות און טראגט עס צום אייבערשטן מיט די תפלות פון אלע אידן, שקשרנו את עצמנו עם צדיק הדור און אזוי אויף בינדט זיך דער מענטש צו צום צדיק, ווייל דער צדיק פונעם דור שהוא בחינת משיח איז אזוי ווי משיח בלליות התפלה וואס קען צאמנעמען די תפילות פון אלעמען.

'ושקיל עפרא ומורח ואמר: הא לדוכתא פלן והא לדוכתא פלן'

[און ער האט גענומען ערד, און דאס געשמעקט, און ער האט געזאגט: דא איז די וועג אנצוקומען צו דעם פלאץ, און דא איז די וועג אנצוקומען צו דעם פלאץ.] טייטשט דער רבי 'עפרא' ערד וזה בחינת דאס מיינט מען תפלה דאווענען, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, אברהם אבינו האט מלחמה געהאלטן מיט די פעלקער, (ישעיהו מ"א, ב): 'יתן בעפר חרב' [מיט זיין שווערד האט ער גע'הרג'עט אזויפיל מענטשן אזוי ווי די שטויב פון די ערד], זעט מען אז 'ערד' און 'שווערד' איז איין זאך, וחרב און

צלותיך. וזה סוחר, בי סביב — תרגומו סחור. וזה בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים פ"ט): 'ואמונתך כביבותיך'.

ואתלוין בחדן ההוא טיעא, — שקשרנו את

עצמנו עם צדיק הדור, שהוא בחינת משיח, בלליות התפלה. ושקיל עפרא ומורח ואמר: הא לדוכתא פלן והא לדוכתא פלן. עפרא — זה בחינת תפלה, כמו שכתוב (ישעיהו מ"א): 'יתן בעפר חרב', וחרב

א שווערד זה בחינת דאס מיינט תפלה דאווענען, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מח, כב), יעקב אבינו זאגט פאר יוסף, איך געב דיר שכ"ם וואס איך

האב באקומען: 'בחרבי

ובקשתי' מיט מין

שווערד און מיט מין

בויגן, און ווי רש"י

זאגט, דאס מיינט:

'תפלה ובקשה' מיט

דאווענען און געבעט;

רבה בר בר חנא זאגט,

'ושקיל עפרא' דער

צדיק האט גענומען

די תפלה 'ומורח' [און

דאס געשמעקט], בי

יש לו בח הנה ווייל

דער צדיק האט די כח

פון משיח צדקינו,

להריח 'מורח ודאין',

צו קענען שמעקן,

דאס מיינט מען די כח

התפלה וואס ווערט

אנגערופן 'חטם', דער צדיק מאכט

ליכטיג און ווייזט פאר אלעמען אז עס

איז דא א באשעפער און וואס מען וויל

זאל מען אים בעטן, על ידי שהוא כלול

כל התפלות דורכדעם וואס ער נעמט

אלע תפילות, ובתיב און עס שטייט אין

פסוק (ישעי' מח, ט): 'ותהלתי אחטם לך'

'ותהלתי' דאס וואס א איד איז מתפלל

און לויבט דעם אייבערשטן - 'אחטם לך'

איז אזוי ווי די נאז, 'ואמר: הא לדוכתא

פלך' [און ער האט געזאגט: דא איז די

וועג אנצוקומען צו דעם פלאץ], טייטשט

דער רבי: שהיה יודע שערי תפלות אז דער

צדיק האט געוואוסט די טויערן וואו די

תפילות דארפן אנקומען, והנה יודע און

ער האט געוואוסט כל תפלה חשיך לשבטו

יעדע תפלה וואס איז

שייך צו זיין שבט.

אבער ווען א מענטש

שטעלט זיך

דאווענען קומען די

מחשבות זרות און

נעמען אים ארום ביז

ער בלייבט שטעקן אין

די טונקלקייט, גייט

יעצט דער רבי מסביר

זיין ווי אזוי מען איז

זוכה צו דאווענען אזוי

ווי עס דארף צו זיין

און שעפן חיות פונעם

דאווענען; עס איז

מרומז אין די ווערטער

פון רבה בר בר חנא.

'ואמרינו לה: כמה

מרחקינו מפני' האבן

מיר אים געזאגט: ווי ווייט זענען מיר

פון וואסער? 'ואמר: הבו לי עפרא. ויהבינו

לה' און ער האט אונז געזאגט, געבט מיר

ערד, האבן מיר אים געגעבן, 'אמר לו:

תמניא פרים' האט ער אונז געזאגט, אכט

פרסאות, 'תנינו ויהבינו לה' האבן מיר אים

נאכאמאל געגעבן ערד, 'אמר לו: תלתא

פרים' האט ער אונז געזאגט: דריי פרסה.

'אפבית' האבן מיר איבערגעביטן די ערד

מיט אנדערע ערד, ולא יכלית לה' און מיר

האבן אים נישט געקענט בייקומען. הינו

טייטשט דער רבי: 'אמרינו לה' מיר האבן

זה בחינת תפלה, כמו שכתוב:

"בחרבי ובקשתי". ומורח —

בי יש לו בח הנה להריח, על-

ידי שהוא כלול כל התפלות,

ובתיב: "ותהלתי אחטם לך".

ואמר: הא לדוכתא פלך —

שהיה יודע שערי תפלות, והיה

יודע כל תפלה חשיך לשבטו.

ואמרינו לה: כמה מרחקינו

מפניא? ואמר: הבו לי עפרא.

ויהבינו לה. אמר לו: תמניא

פרים. תנינו ויהבינו לה, אמר

לו: תלתא פרים. אפבית ולא

יכלית לה. — הינו, אמרינו

געזאגט פארן צדיק פונעם דור, 'במה
אנו מרחקינו ממא' ווי ווייט זענען מיר
פון וואסער? דאס מיינט מען פון תפלה
וואס איז צוגעגליכן צו וואסער, מבחינת
אזוי ווי עס שטייט

אין פסוק (איכה ב, יט):

'שפכי לבב במים' גיסט

אויס אייער הארץ ווי

וואסער - 'נבח פני ה'

צום אייבערשטן, מיר

האבן געפרעגט דעם

צדיק ווי אזוי וועלן מיר

זוכה זיין צו קענען זיך

אויסגיין דאס הארץ

פארן אייבערשטן,

און נישט בלייבן אין

די טונקלקייט פון די

מחשבות זרות? 'אמר

לך' האט דער צדיק

אונז געזאגט: 'תמניא'

בחינות דורכדעם וואס

מיר וועלן האבן אכט

זאכן, הינו למוד התורה

דאס הייסט דורך

לערנען תורה, וואס

רייניגט די מח פונעם מענטש, שהוא

חמשה חמשי תורה וואס די תורה איז פינף

- פינף ספרים פון תורה שבכתב, ושלשה

תפלות אינאיינעם מיט די דריי תפלות

שחרית, מנחה און מעריב. 'תנינו ויהבינו

לה' [האבן מיר אים נאכאמאל געגעבן

ערד], טייטשט דער רבי, 'תנינו' די ווארט

'תנינו' לשון למוד איז א לשון פון לערנען,

ואחר חלמוד און נאכן לערנען, 'יהבינו לה'

להריח האבן מיר אים געגעבן צו שמעקן,

לה: במה אנו מרחקינו ממא

— מבחינת (איכה ב): "שפכי

לבב במים נבח פני ה'".

אמר לו, תמניא בחינות, הינו

למוד התורה, שהוא

חמשה חמשי תורה, ושלשה

תפלות. תנינו ויהבינו לה —

תנינו, לשון למוד, ואחר

חלמוד, יהבינו לה להריח,

במה מרחקינו מואת הבחינה

של מים. ואמר לו, תלתא

פרסי — הינו שלשה בחינות

תפלות. וחראה לנו סימן על

זה, שעדין לא הגענו למדרגה

זאת שנתפלל כל כך בכונה

עד שנשפך לבנו לפנינו במים.

צו זען אויב נאכן לערנען אליינס כמה
מרחקינו ווי ווייט מיר האלטן נאך פון
שלימות התפלה, מואת הבחינה של מים
פון 'שפכי במים לבב' זיך אויסגיין דאס
הארץ צום אייבערשטן

און זיך אויסרעדן דאס

הארץ אן מחשבות

זרות אזוי ווי מען

רעדט צו א גוטער

פריינד, 'אמר לו, תלתא

פרסי' [האט ער אונז

געזאגט: דריי פרסה],

הינו טייטשט דער רבי

עס איז נישט גענוג נאר

לערנען תורה, נאר מען

דארף אויך האבן די

מדה פון 'אמת' וואס

מאכט עס זאל לייכטן

צו אים די ליכטיגקייט

פונעם אייבערשטן און

קענען פאררעכטן די

דריי עולמות, די דריי

וועלטן, שלשה בחינות

תפלות וואס דאס

זענען די דריי בחינות

פון תפלה און די דריי תפילות שחרית

מנחה מעריב.

וחראה לנו סימן על זה דער צדיק האט

אונז געוויזן א סימן אויף דעם,

שעדן לא הגענו למדרגה זאת אז מיר זענען

נאכנישט אנגעקומען צו די מדרגה

שנתפלל כל כך בכונה צו דאווענען מיט

אזא שטארקע כונה, עד שנשפך לבנו

לפניו זיך קענען אויסגיין אונזער הארץ

פארן אייבערשטן במים אזוי ווי וואסער,

והא ראיה און דער צדיק האט זיי אויפגעוויזן אז זיי האלטן נאכנישט ביי די מדרגה, ווייל 'אפכית' דער אייבערשטער איז נאך אוועק געדרייט פון אים, ער האלט נאכנישט ביי תפלת נכח פני השם, פנים אל פנים. כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פ"ט, מד):

והא ראיה: אפכית — כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "אף תשיב צור חרב ואלא תקמותו במלחמה", כי כל התפלות הם בחינת חרב אצל משיח; ואם היו התפלות בבחינת הנ"ל, בודאי לא היה משיב צור חרב, וזה סימן שעדין לא הגענו למדרגת "שפכי לבך במים נכח פני ה'".

ה ותפלה הוא בחינת נסים, שהוא אין דרך הטבע; כי

אויפגעשטעלט אין מלחמה ער זאל נישט פאלן, כי כל התפלות ווייל אלע תפילות הם בחינת חרב איז אזוי ווי א שווערד אצל משיח פאר משיח, ואם היו התפלות בבחינת הנ"ל און אויב וואלטן זיינע תפילות געווען אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט בודאי לא היה משיב צור וואלט דער אייבערשטער זיך זיכער נישט אוועק געדרייט חרב פון זיין תפלה, וזה סימן און דאס איז א סימן שעדין לא הגענו אז מיר האלטן נאכנישט אינגאנצן למדרגת ביי די מדרגה פון תפלה בשלמות אן שלעכטע מחשבות, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איכה ב, יט): "שפכי לבך במים" גיסט אויס אייער הארץ ווי וואסער - נכח פני ה' צום אייבערשטן.

ה ותפלה אין די זאך פון דאווענען צום אייבערשטן - הוא בחינת נסים איז נסים, שהוא אין דרך הטבע וואס האט

נעם קען זיין נאך א פשט אין רבינ'ס ווערטער, אז די עיקר שלימות פון תפלה איז ווען מען לאזט נישט נאך פון דאווענען, און אפילו ווען עס גייט דורך אויפן מענטש שווערע צייטן, אויב 'אפכית' ווען מען דרייט אים איבער, דאס הייסט ווען מען פרובירט אים אויס מיט שוועריקייטן - לאזט ער נאך פון תפלה - איז א סימן אז ער איז נאכנישט צוגעקומען צו די ריכטיגע שלימות פון תפלה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איכה ב, יט): "שפכי לבך במים" גיסט אויס אייער הארץ ווי וואסער - נכח פני

ה' צום אייבערשטן, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות ה): 'איזה יסורין של אהבה' וואס איז יסורים פון אהבה? 'כל שאין בו בטול תפלה' ווען מען לאזט נישט אפ דאס דאווענען; ווייל ווי אזוי קען מען וויסן אז דער מענטש איז מקבל מיט ליבשאפט אלעס וואס דער אייבערשטער געבט אים? ווען ער לאזט נישט אפ דאס דאווענען, און ווען עס גייט אריבער אויף אים יסורים גיסט ער זיך אויס דאס הארץ ווי וואסער פארן אייבערשטן, און דערפאר ווען מען האט אים איבערגעדרייט האט ער זיך נאכגעלאזט.]

נישט מיט טבע; בי לפעמים הטבע מחיב
איזו דבר ווייל אמאל זעט מען א זאך
וואס בדרך הטבע וועט זיין אזוי און אזוי,
והתפלה און מיט תפלה מהפכת את הטבע
דרייט מען איבער די
גזירה, מען טוישט די
טבע, ווייל מיט דעם
וואס מען בעט דעם
אייבערשטן זעט מען
קלאר אז עס איז
נישטא קיין טבע,
אפילו די טבע איז אויף
דער אייבערשטער און
אז מען בעט אים דרייט
זיך אלעס איבער און

מען זעט ישועות; נאר וויבאלד דער
מענטש דאווענט נישט, ער בעט נישט,
ער איז מיואש - פאלט ער אריין אין א
קטנות הדעת און עס דאכט זיך אז עס איז
דא טבע מקרה מזל, עס זעט אויס ווי מען
קען נישט טוישן די טבע, און ער פאלט
אריין אין כפירות, אבער אז ער דאווענט,
ער איז עוסק אין תפלה - נעמט ער ארויס
די וועלט פון טבע און עס ווערט
אנטפלעקט פאר אלעמען אז דער
אייבערשטער פירט אלעס און מאכט
אלעס, ביז מען זעט ניסים.

ועקף הנסים און דער עיקר פלאץ וואו
עס פאסירט נסים, הינו דאס הייסט
עקר התפלה דער עיקר פלאץ וואו מען
דאווענט צום אייבערשטן און עס
פאסירט נסים - אינו אלא בארץ ישראל
דאס איז נאר אין ארץ ישראל וואס דארט
איז א פלאץ פון אמונה, כמו שכתוב אזוי
ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ל"ז, ג): "שכן

ארץ דו וועסט רוען אין לאנד, ורעה
אמונה' און זיך פאשען אין די זכות פון
אמונה; שטייט דער רבי: "שכן ארץ"
דורך ארץ ישראל - ורעה אמונה' איז
מען זוכה צו אמונה,
אזוי ווי עס שטייט
(דברים יא, יב): "תמיד עיני
ה' אלקיך בה",
שטענדיג זענען די
אויגן פון אייבערשטן
אין איר, ווייל דורך
ארץ ישראל ווערט
אנטפלעקט אז עס איז
דא א באשעפער אויף
די וועלט.

ואמונה זה תפלה און אמונה ברענגט
תפלה, כמו שכתוב אזוי ווי עס
שטייט אין פסוק (שמות י"ז, יב): "ויהי ידיו
אמונה' משה רבינו' הענט זענען געווען
אויסגעשפרייט מיט אמונה, בתרגומו און
ווי דער תרגום זאגט: 'פרישן בצלו'
אויסגעשפרייט צום אייבערשטן מיט
תפלה; זעט מען אז דער פסוק רופט אן
תפלה - אמונה', ווייל אמונה און תפלה
זענען איינס.

אמונה איז תפלה, ווייל דורכדעם וואס
מען האט א שטארקע אמונה, מען ווייסט
און מען לעבט מיט דעם אז עס איז ממלא
כל עלמין וסובב כל עלמין, און עס איז
נישטא קיין מציאות אנעם אייבערשטן,
דאס מאכט אז דער מענטש זאל רעדן
צום אייבערשטן און אים בעטן אויף
יעדע זאך, ווייל אז א מענטש שפירט
'דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי
מיר און נעבן מיר - בעט איך אים יעדע

זאך און אײַך דערצײל אים אלעס וואס שטערט מיר און אלעס וואס טוט מיר וויי, און אויב חס ושלום מען האט נישט קיין שטארקע אַמונָה - דאווענט מען נישט צו אים, מען טוט גרינגשעצן אין תּפֿלָה.

און דיין אַמונָה איז ארום דיר; דער מענטש וואס האט אַמונָה און לעבט אייבערשטן - דער שפירט זיך שטענדיג ווי ער איז ארומגענומען מיטן אייבערשטן.

יעצט גייט דער רבי צוריק צו וואס ער האט פריער געזאגט, אז דער עיקר פלאץ פון נסים איז אין ארץ ישראל, וזה שאמרו חכמינו, וזרונם לברכה און דאס איז אין די ווערטער וואס די הייליגע חכמים זאגן (תענית י): 'ארץ ישראל שותה תחלה' ארץ ישראל באקומט ערשט די רעגן וואסער, בעפאר אנדערע לענדער, והנשמים באים מתהומות, כמו שכתוב (תהלים מ"ב): 'תהום אל תהום קורא'; ותהום לשון נם, כמו

ובשביל זה היא גבוה מכל הארצות (ובחים נד); על שם שעקר הנסים שם הם, וכתוב (ישעיהו ס"ב): 'הרימי נם'. ובשביל זה נקראת ארץ כנען; כנען — לשון סוחר, בחינת אמונה, כמו שכתוב: "ואמונתך כביבותיך".

וזה שאמרו חכמינו, וזרונם לברכה (תענית י): ארץ ישראל שותה תחלה, והנשמים באים מתהומות, כמו שכתוב (תהלים מ"ב): 'תהום אל תהום קורא'; ותהום לשון נם, כמו

ובשביל זה היא גבוה מכל הארצות (ובחים נד); על שם שעקר הנסים שם הם וייל דארט אין ארץ ישראל איז די פלאץ פון נסים, און דער עיקר זאך פון נסים איז - מען זאל ארויפקוקן אויף ארויף, וכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו ס"ב, י): 'הרימי נם' [דערהויבט א פאן צו ווייזן אז די גאולה איז

שוין דא], די גאנצע זאך פון נסים איז אויפצוהייבן די גאנצע וועלט צום אייבערשטן, מען זאל וויסן אז די וועלט האט א פירער, א בעל הבית, און וויבאלד ארץ ישראל איז די פלאץ פון נסים - איז זי העכער פון אלע לענדער, ובשביל זה און דעריבער נקראת ווערט ארץ ישראל אנגערופן אין די תורה מיטן נאמען ארץ כנען די לאנד כנען, ווייל כנען די ווארט 'כנען' - לשון סוחר מיינט א 'סוחר', און ווי פריער אויסגעשמועסט אז דער תרגום זאגט אויף 'סביב', 'סחור', די לשון פון

די גאנצע זאך פון נסים איז אויפצוהייבן די גאנצע וועלט צום אייבערשטן, מען זאל וויסן אז די וועלט האט א פירער, א בעל הבית, און וויבאלד ארץ ישראל איז די פלאץ פון נסים - איז זי העכער פון אלע לענדער, ובשביל זה און דעריבער נקראת ווערט ארץ ישראל אנגערופן אין די תורה מיטן נאמען ארץ כנען די לאנד כנען, ווייל כנען די ווארט 'כנען' - לשון סוחר מיינט א 'סוחר', און ווי פריער אויסגעשמועסט אז דער תרגום זאגט אויף 'סביב', 'סחור', די לשון פון

זאגט פאר פרעה: 'וְהָיָה בְּצֵאתִי אֶת הָעִיר' ווען איך וועל ארויסגיין פון שטאט - 'אֲפֹרֶשׁ אֶת כָּפִי' וועל איך אויסשפרייטן מיינע הענט צום אייבערשטן, אינדרויסן

פון שטאט וועל איך מתפלל זיין; ווייל אין מצרים איז נישט קיין פלאץ פון תפלה, די טומאה פון מצרים איז צו לייקענען אינעם אייבערשטן, לייקענען אין די אמונה, די קליפה זאגט אז אלעס איז טבע, אזוי ווי עס שטייט (שם ה, ב): 'וַיֹּאמֶר פֶּרַעַה מִי הוּא' אָשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקוֹלוֹ' [פרעה האט געזאגט, ווער איז דער אייבערשטער איך זאל צוהערן זיין קול?] פרעה לייקנט אינעם אייבערשטן, ער האט נישט געגלייבט אז די גאנצע וועלט ווערט

געפירט דורךן אייבערשטן, און אז עס איז דא א פגם אין אמונה - איז דאס א פגם אין תפלה.

בשביל זה און דערפאר, **בשפגם אברהם בארץ ישראל** ווען אברהם אבינו האט געפרעגט קשיות: **בשעה שהבטיח לו הקדוש ברוך הוא על ירשת ארץ ווען דער אייבערשטער האט אים צוגעזאגט צו געבן ארץ ישראל, אמר** האט אברהם אבינו געפרעגט דעם אייבערשטן: (בראשית ט"ח, ה): **'במה אדע'** פון ווי וועל איך וויסן

אז איך וועל עס באקומען? על ידי זה ירדו אבותינו למצרים האט דער אייבערשטער דעמאלט גוזר געווען די גזירה אז אונזערע עלטערן זאלן גיין קיין מצרים,

כי פגם באמונה ווייל ער האט פוגם געווען אין אמונה, הינו ארץ ישראל אין ארץ ישראל, בחינת נסים די פלאץ פון נסים; דעריבער איז נגזר געווארן וירד יעקב ובניו למצרים אז יעקב אבינו מיט די הייליגע שבטים זאלן דארפן אראפגיין קיין מצרים, ששם וואס דאך אין מצרים הפך הנסים אז פארקערט פון נסים, שזה לעמת זה ווייל אנטקעגן די קדושה איז דא די טומאה.

וירדו דוקא יעקב ובניו און פארוואס האבן פינקט יעקב אבינו מיט די שבטים געדארפט גיין קיין מצרים? **כי הוא פגם בארץ ישראל ווייל די פגם פון אברהם אבינו איז אויף ארץ ישראל, בחינת תפלה וואס איז די פלאץ פון נסים, פון אמונה, פון תפלה, וירדו יעקב ובניו ממילא האבן יעקב מיט די שבטים געדארפט אראפגיין אהין, ששם בחינת תפלה ווייל זיי זענען תפלה, ששם בחינת שנים עשר שיערי תפלה די צוועלף טויערן פאר תפלה, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.**

און אזוי אויף פארקערט, ועל ידי שעקר התפלה הם יעקב ובניו טאקע ווייל יעקב אבינו מיט די שבטים האבן די זאך פון תפלה כנ"ל אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט, על ידי זה דערפאר לא זכה לארץ ישראל האבן נישט אנדערע זוכה געווען צו באקומען ארץ ישראל, לבחינת תפלה דאס מיינט מען תפלה, אלא יעקב ובניו נאר יעקב אבינו מיט זיינע קינדער, זיי האבן יא זוכה געווען, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אברהם אבינו ער וועט געבן ארץ ישראל פאר זיינע קינדער, זאגט דער פסוק (בראשית כ"א, יב): 'כי ביצחק יקרא לך זרע' ווייל אין יצחק וועט זיין גערופן

צו דיר קינדער], און די הייליגע חכמים דרש'ענען אויף דעם: 'ולא כל יצחק' (נדרים לא.) נישט די גאנצע משפחה פון יצחק, נאר יעקב; ארץ ישראל באלאנגט נאר פאר אידישע קינדער, קינדער פון יעקב אבינו; און אזוי אויף די זאך פון תפלה, געהערט נאר צו די קינדער פון יעקב, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית כו, כב): 'הקל קול יעקב', תפלה געהערט פאר יעקב.

זוה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה און דאס זאגן די הייליגע חכמים (תענית ח.): 'אין

שעקר התפלה הם יעקב ובניו כנ"ל, על-ידי-זה לא זכה לארץ-ישראל, לבחינת תפלה, אלא יעקב ובניו, כמו שכתוב (בראשית כ"א): "כי ביצחק יקרא לך זרע", ולא כל יצחק (נדרים לא.).

זוה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (תענית ח.): 'אין הגשמים יורדין אלא בשביל אמונה, הינו בחינת ארץ-ישראל, שהוא בחינת תפלה, בחינת אמונה; והיא שוטה תחלה, ששם התהומות בחינת נסים, כמו שכתוב: "ותהם כל העיר". זוה שאמרו חכמינו,

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, ווען נעמי איז צוריק געקומען אהיים (רות א, יט): 'ותהם כל העיר' און די גאנצע שטאט האט זיך געוואונדערט, (זי איז ארוק געגאנגען אזוי רייך און צוריק געקומען אזוי פארארעמט), זעט מען אז די ווארט תהום איז א לשון פון זיך וואונדערן, איז דאס ווארט 'תהום' אויך מרמז אויף נסים.

זוה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה און דאס זאגן די הייליגע חכמים (שם ח.):

'בִּשְׁעָה שֶׁהַנְּשָׁמִים יוֹרְדִין, אֶפְלוּ פְרוּטָה שְׂכָבִים מִתְּבַרְכָּת' [ווען עס רעגנט ווערן אפילו די געלט אין טאש געבענטשט], טייטשט דער רבי 'פרוטה' די ווארט

אזי א לשון פון 'פארדעקט', שפעטמס ווייל אמאל נתבסח כח הנסים פארדעקט די כח פונעם אייבערשטן ווי ער מאכט נסים, מען הענגט עס אן אין טבע ועל ידי הנשמים און דורכדעם וואס עס רעגנט - נתברך הפרוטה ווערט געבענטשט די 'פרוטה', הינו דאס מיינט מען הנסים די וואונדער פונעם אייבערשטן 'דפריטא שפותה'.

ואלו בני אדם און די מענטשן המבחישים כל הנסים וואס לייקענען אפ די נסים פונעם אייבערשטן, ואומרים און זיי זאגן שחבל דרך הטבע אז אלעס פירט זיך

נאטורליך, ואם רואים איזהו גם און ווען עס פאסירט א נס, הם מבכים את הנס דעקן זיי צו די נס עם דרך הטבע מיט נאטור, שאומרים זיי זאגן שזה דרך הטבעים אז די וועלט פירט זיך מיט טבע - נמצא שפונמים בתפלה די זענען

זכרונם לברכה (שם ח): 'בשעה שהנשמים יורדין, אפלו פרוטה שכבים מתברכת'; 'פרוטה' — זה בחינת קול התור. ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה: 'האי רודיא דמיא לתור, ופריטא שפותה', והוא עומד בין תהומא לתהומא, שהוא כלול משני התהומות, שהוא כלליות הנסים. וזה: 'פרוטה שכבים', שפעמים נתבסח כח הנסים; ועל-ידי הנשמים נתברך הפרוטה, הינו הנסים, 'דפריטא שפותה'. ואלו בני-אדם המבחישים כל הנסים ואומרים שחבל דרך הטבע, ואם רואים איזהו גם הם מבכים את הנס עם דרך הטבע, שאומרים שזה דרך הטבעים — נמצא שפונמים

'פרוטה' - זה בחינת 'קול התור' דאס מיינט מען די ליפן, דאס רעדן צום אייבערשטן (אזוי ווי מען וועט שפעטער אויסשמועסן, און אויך ווערט דאס אויסגעשמועסט אין סימן ז), ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה און די הייליגע חכמים זאגן (שם כה): 'האי רודיא' דער מלאך וואס איז געשטעלט ברענגען רעגן, 'דמיא לתור' זעט אויס ווי א קעכל, 'ופריטא שפותה' און זיינע ליפן זענען אפן און געשפאלטן, 'והוא עומד בין תהומא לתהומא' און ער שטייט צווישן די צוויי תהומות, און לויט ווי דער רבי האט געזאגט

- איז די ווארט 'תהום' א לשון פון 'נסים', און עס איז דאך דא צוויי סארט נסים, אפענע נסים און אזוי אויך נסים וואס זענען מלבש מיט טבע (אזוי ווי שוין אויסגעשמועסט אין סימן ז), קומט אויס אז דער מלאך שהוא כלול משני התהומות

פוגם אין תפלה, וי שוואכן אפ די ואך פון בעטן דעם אייבערשטן, לויט זיי פעלט נישט אויס צו מתפלל זיין, לויט זיי פאסירט אלעס פון זיך אליין חס

(רות א, יט): 'ותהם כל העיר' און די גאנצע שטאט האט זיך געוואונדערט, (זי איז ארועק געגאנגען אזוי רייך און צוריק געקומען אזוי פארארעמט), זעט מען אז

די ווארט תהום איז א לשון פון זיך וואונדערן, איז דאס ווארט 'תהום' אויף מרמז אויף נסים, ועל ידי זה און דערפאר צריך לפל בגלות מצרים דארף מען אריינפאלן אין גלות מצרים, כי זה לעמת זה עשה ווייל דער אייבערשטער האט באשאפן די טמאה אנטקעגן די קדשה, בגלל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, וכל הגליות און אלע גליות און אלע צרות, מבנים ווערן אנגערופן - בשם מצרים מיטן נאמען 'מצרים', על שם פון וועגן, שהם מצרים לישראל זיי מאכן ענג

פאר אידישע קינדער (כמו שאמרו חכמינו, וברנם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן בראשית רבה מז, ד). יעצט גייט דער רבי אריינטייטשן די גאנצע תורה אינעם פסוק מיט וואס ער האט אנגעהויבן זאגן די תורה. וזה פרוש און דאס איז מרומז אין פסוק: 'תהמות יבסומו' [די אפגרינדן זאלן זיי

בתפלה, כי התפלה היא נסים, שמשנה את המבט; ופונמים באמונה, שאין מאמינים בהשגחת הבורא יתברך; ופונמים בארץ ישראל, שהוא מקום הנסים, כמו שכתוב: "וקול התור נשמע בארצנו", וכמו שאמרו: 'ארץ ישראל שותה תחלה', כי שם התהומות מקום הנסים, כמו שכתוב: "ותהם כל העיר". ועל ידי זה צריך לפל בגלות מצרים, כי זה לעמת זה עשה בגלל וכל הגליות מבנים בשם מצרים, על שם שהם מצרים לישראל (כמו שאמרו חכמינו, וברנם לברכה בראשית רבה מז).

וזה פרוש: תהמות יבסומו —

ושלום, כי התפלה היא נסים ווייל תפלה ברענגט נסים, שמשנה את המבט תפלה דרייט איבער די טבע, ופונמים באמונה און זיי טוען פארמינערן די אמונה, שאין מאמינים בהשגחת הבורא יתברך זיי טוען נישט גלייבן אז דער אייבערשטער מאכט אלעס, ופונמים בארץ ישראל זיי טוען פוגם זיין אין ארץ ישראל, שהוא מקום הנסים וואס דארט איז די פלאץ פון נסים, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'וקול התור נשמע בארצנו', וכמו שאמרו אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן: 'ארץ

ישראל שותה תחלה', כי שם ווייל דארט אין ארץ ישראל התהומות זענען די תהומות, די אפגרינדן - וואס ברענגען רעגן, דאס מיינט מען מקום הנסים אז אין ארץ ישראל איז די פלאץ פון נסים, תהומות איז א לשון פון נסים, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, ווען נעמי איז צוריק געקומען אהיים

פארדעקן]. טייטשט דער רבי, מי שמכסה את הנסים ווער עס פארדעקט די נסים וואס דער אייבערשטער מאכט, ומראה לכל דבר שהוא דרך הטבע ער מאכט אנועק די נסים, ער זאגט אז אלעס איז טבע, די וועלט פירט זיך חס ושלום אן קיין בעל הבית, דאס איז מרמז אין פסוק, 'תהומות' דאס מיינט מען די נסים (תהום איז א לשון פון וואונדער אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט), 'יבסימו' ווערט פארדעקט; די וואס פארדעקן די וואונדער פונעם אייבערשטן און זאגן עס איז טבע, באקומען א שטראף אז 'ירדו במצולת כמו אבן' [זיי האבן גענידערט אין די טיפעניש פון ים סוף אזוי ווי א שטיין], יעקב אבינו מיט די צוועלף שבטים נידערן אראפ קיין מצרים, מען בלייבט אין די טונקלקייט. דער רבי גייט מסביר זיין וואו דאס איז מרמז אין פסוק, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מ"ט, כד) 'משם רעה אבן ישראל' תרגומו: רש"י זאגט, 'אבן ישראל' איז נוטריקון אב וכן, 'אב ובגן' דאס מיינט מען די פאטער מיט די קינדער, 'יעקב ובגיו' יעקב מיט זיינע קינדער.

דער רבי האט דערציילט אז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז געווען ביי אים און געזאגט: 'כשפוגמין בארץ ישראל נפלין בגלות', ווען מען איז פוגם אין ארץ ישראל פאלט מען אריין אין גלות, און א סימן אויף דעם, וואס שטייט (בראשית מט, כד): 'משם רועה אבן ישראל', און דער רבי האט געפרעגט פון אנשי שלומינו ווער קען מיר זאגן פשט אויף דעם? און קיינער האט נישט געוויסט וואס צו ענטפערן, קוק נאך די גאנצע מעשה אין ספר פעלת הצדיק [אות תנה].

מי שמכסה את הנסים, ומראה לכל דבר שהוא דרך הטבע ירדו במצולת כמו אבן — (בראשית מ"ט) "משם רעה אבן ישראל" תרגומו: 'אב ובגן'. מצולת — זה בחינת מצרים, שנאמר (שמות י"ב): 'וינצלו את מצרים'. כמו 'אב ובגן' — הינו יעקב ובגיו, שהם בחינת תפלה, בחינת נסים, בחינת ארץ-ישראל. לפי ירידתם ולפי הפגם שפגם בתפלה ובאמונה

'מצולת' די ווארט 'מצולת' זה בחינת מצרים דאס מיינט מען מצרים, שנאמר אזוי ווי עס שטייט (שמות י"ב, לו): 'וינצלו את מצרים' [זיי האבן אויסגעליידיגט מצרים], ווייל דורךדעם וואס מען דעקט צו די נסים מיטן זאגן עס איז טבע, עס איז נישט בהשגחה - דאך מען אנקומען קיין מצרים, מען בלייבט אין די פינסטערניש, כמו 'אב ובגן' די טאטע מיט די זין, הינו יעקב ובגיו דאס מיינט מען יעקב אבינו מיט די צוועלף שבטים, שהם בחינת תפלה וואס זיי - דענען די צוועלף מיט יעקב אבינו פון תפלה, בחינת נסים וואס איז איינס מיט נסים, בחינת ארץ ישראל וואס איז איינס מיט ארץ ישראל, לפי ירידתם ווייל לויט זייער ירידה ולפי הפגם שפגם בתפלה ובאמונה ובארץ ישראל און לויט די פגם וואס מען איז פוגם אין תפלה, אין

זאגן עס איז טבע, באקומען א שטראף אז 'ירדו במצולת כמו אבן' [זיי האבן גענידערט אין די טיפעניש פון ים סוף אזוי ווי א שטיין], יעקב אבינו מיט די צוועלף שבטים נידערן אראפ קיין מצרים, מען בלייבט אין די טונקלקייט. דער רבי גייט מסביר זיין וואו דאס איז מרמז אין פסוק, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מ"ט, כד) 'משם רעה אבן ישראל' תרגומו: רש"י זאגט, 'אבן ישראל' איז נוטריקון אב וכן, 'אב ובגן' דאס מיינט מען די פאטער מיט די קינדער, 'יעקב ובגיו' יעקב מיט זיינע קינדער.

[דער רבי האט דערציילט אז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז געווען ביי אים און געזאגט: 'כשפוגמין

אמונה און אין ארץ ישראל - בן צריך לירד
לעמק הגלות של מצרים אזוי דארף מען
נאכדעם באשטראפט ווערן, אראפנידערן
אין גלות מצרים, כמו שיידו יעקב ובניו

אים בעטן מיט די

גאנצע כח. דורכדעם

געבט מען לעבן פאר

די דריי וועלטן און

מען צעברעכט אלע

שטערונגען וואס

פרובירן צו פארשטעלן

און פארדעקן דעם

אייבערשטן; אשרי

הזוכה, וואויל איז דעם

וואס איז זוכה זיך צו

שטארקן אין תפלה בתמימות ופשיטות,

וועט ער זוכה זיין ארויסצוגיין פון זיין

גלות און ער וועט שטענדיג שפירן דעם

אייבערשטן.

ובארץ ישראל, בן צריך לירד

לעמק הגלות של מצרים, כמו

שיידו יעקב ובניו למצרים,

בשואמר אברהם במה אדע על

ירשת ארץ.

(עד כאן לשונו, זכרנו לברכה)

למצרים אזוי ווי יעקב

מיט די שבטים האבן

געדארפט אראפנידערן

קיים מצרים בשואמר

אברהם במה אדע על

ירשת ארץ ווען אברהם

אבינו האט געזאגט

און געפרעגט ווי אזוי

ווייס איך אז איך וועל

ירשנען די לאנד?

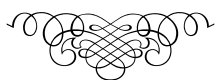
(עד כאן לשונו, זכרנו לברכה)

דער רבי ווייזט אונז דא ווי אזוי מען קען

זוכה זיין צו טרעפן א שדוך און

האבן שלום בית מיט פרנסה, און צו זען

שטענדיג די נסים און די וואונדער וואס

מהדורת פריעדמאן

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות
יוסף הכהן פריעדמאן הי"ו
וזוגתו חיה שיינדל

וילדיהם

אסתר, אהרן, רבקה, מרים, פייגא,
נחמן שמעון, דוד, מנחם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא, וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדו תמיד,
אמן כן יהי רצון.

